Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 14ης Δεκεμβρίου 2018 *

«Υπαλληλική υπόθεση – Υπάλληλοι – Μεταρρύθμιση του ΚΥΚ – Κανονισμός (ΕΕ, Ευρατόμ) 1023/2013 – Τύποι θέσης – Μεταβατικοί κανόνες σχετικά με την κατάταξη σε τύπους θέσης – Άρθρο 30 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ – Διοικητικοί υπάλληλοι υπό μεταβατικό καθεστώς (AD 13) – Διοικητικοί υπάλληλοι (AD 12) – Προαγωγή βάσει του άρθρου 45 του ΚΥΚ η οποία επιτρέπεται αποκλειστικά εντός της σταδιοδρομίας που αντιστοιχεί στον κατεχόμενο τύπο θέσης – Πρόσβαση στον τύπο θέσης "Προϊστάμενος μονάδας ή ισοδύναμη θέση" ή "Σύμβουλος ή ισοδύναμη θέση" αποκλειστικά κατ' εφαρμογή της διαδικασίας του άρθρου 4 και του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ – Ίση μεταχείριση – Απώλεια της δυνατότητας προαγωγής στον ανώτερο βαθμό – Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη»

Στην υπόθεση T-526/16,

FZ, υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, και οι λοιποί υπάλληλοι της Ευρωπαϊκής Επιτροπής τα ονόματα των οποίων περιλαμβάνονται σε παράρτημα [1], εκπροσωπούμενοι από τους T. Bontinck και A. Guillerme, δικηγόρους,

προσφεύγοντες,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τους J. Currall και G. Gattinara, στη συνέχεια, από τον G. Gattinara και την C. Berardis-Kayser και, τέλος, από τους G. Berscheid, G. Gattinara και την L. Radu Bouyon,

καθής,

υποστηριζόμενης από το

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο αρχικώς από τις N. Chemaï και M. Dean, στη συνέχεια από τις L. Deneys, J. Steele και J. Van Pottelberge,

και από το

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο αρχικώς από τους M. Bauer και E. Rebasti, στη συνέχεια από τους M. Bauer και R. Meyer,

παρεμβαίνοντες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

1 Ο κατάλογος των λοιπών υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής παρατίθεται ως παράρτημα μόνο στο κείμενο που κοινοποιείται στους διαδίκους.

με αντικείμενο αίτημα βάσει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ για την ακύρωση των αποφάσεων της Επιτροπής με τις οποίες η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή του εν λόγω θεσμικού οργάνου κατέταξε τους προσφεύγοντες στους τύπους θέσης «Διοικητικός υπάλληλος υπό μεταβατικό καθεστώς» ή «Διοικητικός υπάλληλος», με αποτέλεσμα να απολέσουν, από 1ης Ιανουαρίου 2014, τη δυνατότητά τους για προαγωγή στον ανώτερο βαθμό, όπως οι αποφάσεις αυτές επικυρώθηκαν με τις αποφάσεις της εν λόγω αρχής της 3ης Ιουλίου, της 17ης Ιουλίου και της 6ης Αυγούστου 2014,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová, πρόεδρο, P. Nihoul και J. Svenningsen (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: M. Marescaux, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 17ης Οκτωβρίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Ο FZ και οι λοιποί εννέα προσφεύγοντες, τα ονόματα των οποίων περιλαμβάνονται σε παράρτημα, είναι υπάλληλοι της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της ομάδας καθηκόντων των διοικητικών υπαλλήλων (AD) βαθμών AD 12 ή AD 13.

2 Από το τμήμα Α του παραρτήματος Ι του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως ίσχυε από 1ης Μαΐου 2004 έως 31 Δεκεμβρίου 2013 (στο εξής: ΚΥΚ του 2004), προκύπτει ότι οι υπάλληλοι της ομάδας καθηκόντων των διοικητικών υπαλλήλων οι οποίοι κατετάγησαν σύμφωνα με το άρθρο 5 του εν λόγω ΚΥΚ μπορούσαν να προαχθούν από τον βαθμό AD 5 έως τον βαθμό AD 14 με προαγωγή βάσει του άρθρου 45 του εν λόγω ΚΥΚ, η οποία «συνεπάγεται για τον υπάλληλο την τοποθέτησή του στον αμέσως ανώτερο βαθμό της ομάδας καθηκόντων στην οποία ανήκει» και «απονέμεται αποκλειστικά με επιλογή μεταξύ των υπαλλήλων που έχουν συμπληρώσει τουλάχιστον δύο έτη στον βαθμό τους, μετά από συγκριτική εξέταση των προσόντων των προαγώγιμων υπαλλήλων». Συνεπώς, υπό το κράτος του εν λόγω ΚΥΚ, ο υπάλληλος που κατείχε θέση διοικητικού υπαλλήλου βαθμού AD 12 ή AD 13 είχε δυνατότητα προαγωγής στον ανώτερο βαθμό βάσει του άρθρου 45 του ιδίου ΚΥΚ.

3 Ο κανονισμός (ΕΕ, Ευρατόμ) 1023/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2013, για την τροποποίηση του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2013, L 287, σ. 15), τέθηκε σε ισχύ την 1η Νοεμβρίου 2013. Οι αιτιολογικές σκέψεις 17, 18 και 19 του κανονισμού αυτού έχουν ως εξής:

«(17) Το Συμβούλιο ζήτησε από την Επιτροπή να εκπονήσει μια μελέτη και να υποβάλει κατάλληλες προτάσεις σχετικά με το άρθρο 5 παράγραφος 4, το παράρτημα Ι τμήμα Α και το άρθρο 45 παράγραφος 1 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης [του 2004], με σκοπό να καθοριστεί σαφής σύνδεσμος μεταξύ των αρμοδιοτήτων και του βαθμού και να δοθεί μεγαλύτερη έμφαση στο επίπεδο των αρμοδιοτήτων κατά τη σύγκριση των προσόντων στο πλαίσιο της προαγωγής.

(18) Με γνώμονα αυτό το αίτημα, είναι σκόπιμο η προαγωγή σε υψηλότερο βαθμό να εξαρτάται από την προσωπική προσήλωση, τη βελτίωση των ικανοτήτων και των δεξιοτήτων, και την άσκηση καθηκόντων των οποίων η σημασία δικαιολογεί τον διορισμό του υπαλλήλου σ' αυτόν τον υψηλότερο βαθμό.

(19) Η σταδιοδρομία στο πλαίσιο των ομάδων καθηκόντων [των διοικητικών υπαλλήλων (AD) και των βοηθών (AST)] θα πρέπει να αναδιαρθρωθεί κατά τέτοιο τρόπο ώστε οι υψηλότεροι βαθμοί να προορίζονται για περιορισμένο αριθμό υπαλλήλων που ασκούν αρμοδιότητες ανωτάτου επιπέδου. Στο πλαίσιο αυτό, οι διοικητικοί υπάλληλοι μπορούν να φτάσουν μόνον έως τον βαθμό AD 12, εκτός αν τοποθετηθούν σε συγκεκριμένη θέση υψηλότερη από τον βαθμό αυτό, οι δε βαθμοί AD 13 και 14 θα πρέπει να προορίζονται αποκλειστικά για τους υπαλλήλους των οποίων τα καθήκοντα συνεπάγονται την ανάληψη σημαντικών ευθυνών. Ομοίως, οι υπάλληλοι βαθμού AST 9 μπορούν να προάγονται στον βαθμό AST 10 μόνο σύμφωνα με τη διαδικασία που καθορίζεται στο άρθρο 4 και στο άρθρο 29 παράγραφος 1 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.»

4 Το άρθρο 5, παράγραφος 4, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως ισχύει από 1ης Ιανουαρίου 2014 (στο εξής: νέος ΚΥΚ ή ΚΥΚ), ορίζει τα εξής:

«Στο παράρτημα Ι τμήμα Α [του νέου ΚΥΚ] περιλαμβάνεται πίνακας περιγραφής των θέσεων-τύπων. Με βάση τον πίνακα αυτό, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή κάθε θεσμικού οργάνου καθορίζει λεπτομερέστερα, κατόπιν διαβουλεύσεως με την επιτροπή του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, τα καθήκοντα και τις συναφείς με κάθε τύπο θέσης αρμοδιότητες.»

5 Από το σημείο 1 του τμήματος Α του παραρτήματος Ι του νέου ΚΥΚ, που επιγράφεται «Τύποι θέσης σε καθεμία από τις ομάδες καθηκόντων που αναφέρονται στο άρθρο 5 παράγραφος 4», όσον αφορά την ομάδα καθηκόντων AD, προκύπτει ότι:

– οι νεοπροσλαμβανόμενοι υπάλληλοι οι οποίοι διορίζονται στον τύπο θέσης «Διοικητικός υπάλληλος» μπορούν να εξελιχθούν από τον βαθμό AD 5 έως τον βαθμό AD 12·

– οι νεοπροσλαμβανόμενοι υπάλληλοι οι οποίοι διορίζονται στον τύπο θέσης «Προϊστάμενος μονάδας ή ισοδύναμη θέση» μπορούν να εξελιχθούν από τον βαθμό AD 9 έως τον βαθμό AD 14· και

– οι νεοπροσλαμβανόμενοι υπάλληλοι οι οποίοι διορίζονται στον τύπο θέσης «Σύμβουλος ή ισοδύναμη θέση» μπορούν να εξελιχθούν από τον βαθμό AD 13 έως τον βαθμό AD 14.

6 Εξάλλου, το άρθρο 45 του ΚΥΚ του 2004 τροποποιήθηκε με την προσθήκη, στην εν λόγω διάταξη όπως αυτή περιλαμβάνεται στον νέο ΚΥΚ, της ακόλουθης περιόδου: «Οι υπάλληλοι μπορούν να προάγονται μόνον εφόσον κατέχουν θέση που αντιστοιχεί σε έναν από τους τύπους θέσης που αναφέρονται στο παράρτημα Ι τμήμα Α για τον αμέσως ανώτερο βαθμό, εκτός αν εφαρμόζεται η διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 4 και στο άρθρο 29 παράγραφος 1 [του ΚΥΚ]».

7 Στο πλαίσιο των μεταβατικών μέτρων που αποτελούν αντικείμενο του παραρτήματος XIII του νέου ΚΥΚ, η παράγραφος 1 του άρθρου 30 του εν λόγω παραρτήματος ορίζει τα εξής:

«Κατά παρέκκλιση από το παράρτημα I τμήμα A σημείο [1] στους υπαλλήλους που ήταν εν υπηρεσία στις 31 Δεκεμβρίου 2013 εφαρμόζεται ο ακόλουθος πίνακας τύπων θέσεων στο πλαίσιο της ομάδας καθηκόντων AD:

[…]	[…]
Προϊστάμενος μονάδας ή ισοδύναμη θέση	AD 9 – AD 14
Σύμβουλος ή ισοδύναμη θέση	AD 13 – AD 14
Ανώτερος διοικητικός υπάλληλος υπό μεταβατικό καθεστώς	AD 14
Διοικητικός υπάλληλος υπό μεταβατικό καθεστώς	AD 13
Διοικητικός υπάλληλος:	AD 5 – AD 12

».

8 Οι παράγραφοι 2, 3 και 4 του άρθρου 30 του παραρτήματος XIII του νέου ΚΥΚ έχουν ως εξής:

«2. Με ισχύ από την 1η Ιανουαρίου 2014, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή κατατάσσει τους υπαλλήλους που υπηρετούσαν την 31η Δεκεμβρίου 2013 στην ομάδα καθηκόντων AD σε τύπους θέσης ως εξής:

[…]

β) οι υπάλληλοι οι οποίοι ήταν στον βαθμό AD 13 την 31η Δεκεμβρίου 2013 και οι οποίοι δεν κατείχαν θέση [“Π]ροϊσταμένου μονάδας ή ισοδύναμη θέση[”] ή [“Σ]υμβούλου ή ισοδύναμη θέση[”] τοποθετούνται στον τύπο θέσης “Διοικητικός υπάλληλος υπό μεταβατικό καθεστώς”·

γ) οι υπάλληλοι οι οποίοι ήταν στους βαθμούς AD 9 έως AD 14 την 31η Δεκεμβρίου 2013 και οι οποίοι ήσαν προϊστάμενοι μονάδας ή κατείχαν ισοδύναμη θέση τοποθετούνται στον τύπο θέσης “Προϊστάμενος μονάδας ή ισοδύναμη θέση”·

δ) οι υπάλληλοι οι οποίοι ήταν στους βαθμούς AD 13 ή AD 14 την 31η Δεκεμβρίου 2013 και οι οποίοι ήσαν σύμβουλοι ή κατείχαν ισοδύναμη θέση τοποθετούνται στον τύπο θέσης “Σύμβουλος ή ισοδύναμη θέση”·

ε) οι υπάλληλοι οι οποίοι ήταν στους βαθμούς AD 5 έως AD 12 την 31η Δεκεμβρίου 2013 και οι οποίοι δεν ήσαν προϊστάμενοι μονάδας ή δεν κατείχαν ισοδύναμη θέση τοποθετούνται στον τύπο θέσης “Διοικητικός υπάλληλος”.

3. Κατά παρέκκλιση από την παράγραφο 2, οι υπάλληλοι στους βαθμούς AD 9 έως AD 14 που είναι επιφορτισμένοι με ειδικές ευθύνες μπορούν να τοποθετηθούν από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή πριν από την 31η Δεκεμβρίου 2015 στον τύπο θέσης “Προϊστάμενος μονάδας ή ισοδύναμη θέση” ή “Σύμβουλος ή ισοδύναμη θέση”. Κάθε αρμόδια για τους διορισμούς αρχή θεσπίζει διατάξεις για την εφαρμογή του παρόντος άρθρου. Εντούτοις, ο συνολικός αριθμός υπαλλήλων που επωφελούνται από την παρούσα διάταξη δεν υπερβαίνει το 5 % των υπαλλήλων στην ομάδα καθηκόντων AD την 31η Δεκεμβρίου 2013.

4. Η τοποθέτηση σε τύπο θέσης ισχύει έως ότου ο υπάλληλος αναλάβει νέα καθήκοντα που αντιστοιχούν σε άλλο τύπο θέσης.»

9 Στις 16 Δεκεμβρίου 2013 η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση C(2013) 8968 τελικό, που αφορά τις γενικές εκτελεστικές διατάξεις του άρθρου 45 του νέου ΚΥΚ, η οποία δημοσιεύθηκε στις *Διοικητικές Πληροφορίες* αριθ. 55-2013 της 19ης Δεκεμβρίου 2013. Κατά το άρθρο 3, δεύτερη περίπτωση, των εν λόγω γενικών εκτελεστικών διατάξεων, «[έ]νας υπάλληλος μπορεί να προαχθεί [μόνον] αν», «κατά τον χρόνο ενάρξεως της ετήσιας περιόδου προαγωγών […], κατέχει θέση που αντιστοιχεί σε έναν από τους τύπους θέσης για τον βαθμό στον οποίο δύναται να προαχθεί, οι οποίοι απαριθμούνται στο παράρτημα Ι, τμήμα Α, στο άρθρο 30, παράγραφος 1, ή στο άρθρο 31, παράγραφος 1, του παραρτήματος XIII του [νέου] ΚΥΚ».

10 Μετά την έναρξη ισχύος, από 1ης Ιανουαρίου 2014, των μέτρων που αναφέρονται ανωτέρω στις σκέψεις 3 έως 9, οι προσφεύγοντες με βαθμό AD 12 κατετάγησαν στον τύπο θέσης «Διοικητικός υπάλληλος», γεγονός που συνεπαγόταν ότι η σταδιοδρομία τους μπορούσε να εξελιχθεί μεταξύ των βαθμών AD 5 και AD 12, ενώ ο υπάλληλος με βαθμό AD 13 κατετάγη στον τύπο θέσης «Διοικητικός υπάλληλος υπό μεταβατικό καθεστώς», η οποία δεν επέτρεπε καμία προαγωγή στον ανώτερο βαθμό. Στις 30 Δεκεμβρίου 2013 η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) της Επιτροπής τροποποίησε τους ατομικούς φακέλους των προσφευγόντων στο ηλεκτρονικό σύστημα διαχειρίσεως του προσωπικού με την ονομασία «SysPer 2» (στο εξής: SysPer 2), σημειώνοντας τον νέο τύπο θέσης που κατείχαν, γεγονός που είχε ως συνέπεια ότι, από 1ης Ιανουαρίου 2014, δεν είχαν πλέον δυνατότητα προαγωγής στον ανώτερο βαθμό.

11 Μεταξύ 12ης και 31ης Μαρτίου 2014, οκτώ από τους προσφεύγοντες υπέβαλαν, έκαστος, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, διοικητική ένσταση τόσο κατά των αποφάσεων γενικής ισχύος όσο και κατά των αποφάσεων ατομικής ισχύος της ΑΔΑ, με τις οποίες αποκλείστηκε η δυνατότητα προαγωγής των προσφευγόντων στον ανώτερο βαθμό στο πλαίσιο της ετήσιας περιόδου προαγωγών βάσει του άρθρου 45 του νέου ΚΥΚ.

12 Στις 11 και 24 Απριλίου 2014 αντίστοιχα, άλλοι δύο από τους προσφεύγοντες, και συγκεκριμένα οι GH και GC, υπέβαλαν έκαστος ανάλογη διοικητική ένσταση.

13 Με αποφάσεις της 3ης Ιουλίου 2014, οι οποίες έχουν πανομοιότυπη διατύπωση, η ΑΔΑ απέρριψε τις ενστάσεις που υποβλήθηκαν μεταξύ 12ης και 31ης Μαρτίου 2014, πλην της ενστάσεως του GK, η οποία απορρίφθηκε με απόφαση της ΑΔΑ της 17ης Ιουλίου 2014. Εξάλλου, με απόφαση της 6ης Αυγούστου 2014 η ΑΔΑ απέρριψε τις από 11 και 24 Απριλίου 2014 ενστάσεις.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

14 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 20 Οκτωβρίου 2014, το οποίο αρχικά καταχωρίστηκε με τον αριθμό F-113/14, οι προσφεύγοντες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή.

15 Με απόφαση της 26ης Νοεμβρίου 2014, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, μετά από ακρόαση των διαδίκων, αποφάσισε να αναστείλει την παρούσα υπόθεση έως ότου αποκτήσουν ισχύ δεδικασμένου οι αποφάσεις που περατώνουν τη δίκη στις υποθέσεις U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (T-17/14) και USFSPEI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (T-75/14).

16 Στις 10 Δεκεμβρίου 2014 και στις 20 Ιανουαρίου 2015, αντίστοιχα, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ζήτησαν, δυνάμει του άρθρου 86 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, να παρέμβουν προς υποστήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής. Ενημερώθηκαν επ' αυτού ότι η εξέταση των αιτήσεών τους θα γινόταν κατά την επανάληψη της διαδικασίας.

17 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3 του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) 2016/1192 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Ιουλίου 2016, για τη μεταβίβαση στο Γενικό Δικαστήριο της αρμοδιότητας εκδικάσεως σε πρώτο βαθμό των διαφορών μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των υπαλλήλων της (ΕΕ 2016, L 200, σ. 137), η παρούσα υπόθεση μεταφέρθηκε στο Γενικό Δικαστήριο στο στάδιο που βρισκόταν στις 31 Αυγούστου 2016 και πρέπει πλέον να εκδικασθεί σύμφωνα με τον Κανονισμό Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου. Η υπόθεση αυτή καταχωρίστηκε, κατόπιν τούτου, με αριθμό T-526/16 και ανατέθηκε στο πρώτο τμήμα.

18 Μετά την έκδοση της αποφάσεως της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489), και εν συνεχεία της αποφάσεως της 16ης Νοεμβρίου 2017, USFSPEI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (T-75/14, EU:T:2017:813), και αφού διαπιστώθηκε ότι δεν ασκήθηκε αίτηση αναιρέσεως κατά των αποφάσεων αυτών εντός της προβλεπόμενης από το άρθρο 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προθεσμίας, επαναλήφθηκε η διαδικασία στην παρούσα υπόθεση και η Επιτροπή κλήθηκε να καταθέσει υπόμνημα αντικρούσεως, όπως και έπραξε εντός της ταχθείσας προθεσμίας, ήτοι στις 17 Απριλίου 2018.

19 Με απόφαση της 19ης Απριλίου 2018, το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτή, δυνάμει του άρθρου 144 του Κανονισμού Διαδικασίας, την αίτηση παρεμβάσεως του Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου προς υποστήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής.

20 Στις 31 Μαΐου 2018 οι προσφεύγοντες κατέθεσαν υπόμνημα απαντήσεως στο πλαίσιο της δεύτερης ανταλλαγής υπομνημάτων που επετράπη από το Γενικό Δικαστήριο.

21 Στις 31 Μαΐου 2018 το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο κατέθεσαν υπομνήματα παρεμβάσεως, επί των οποίων οι κύριοι διάδικοι δεν υπέβαλαν παρατηρήσεις.

22 Μετά την υποβολή, στο πλαίσιο της υποθέσεως FZ κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-540/16), αιτήματος συνεκδικάσεως της υποθέσεως εκείνης με την παρούσα υπόθεση, οι διάδικοι τοποθετήθηκαν επί του ζητήματος αυτού και δεν διατύπωσαν καμία σχετική αντίρρηση.

23 Κατόπιν της καταθέσεως, στις 17 Ιουλίου 2018, του υπομνήματος ανταπαντήσεως, περατώθηκε η έγγραφη διαδικασία.

24 Με απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 2018, μετά από ακρόαση των διαδίκων, αποφασίστηκε η συνεκδίκαση της παρούσας υποθέσεως με τις υποθέσεις T-525/16 (GQ κ.λπ. κατά Επιτροπής) και T-540/16 (FZ κ.λπ. κατά Επιτροπής) για τους σκοπούς της προφορικής διαδικασίας.

25 Οι διάδικοι αγόρευσαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 17ης Οκτωβρίου 2018. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε την Επιτροπή να προσκομίσει, εντός προθεσμίας δύο εβδομάδων, ορισμένες πληροφορίες σχετικά με τη σημερινή υπηρεσιακή κατάσταση των προσφευγόντων. Μετά την απάντηση της Επιτροπής που διαβιβάστηκε στις 31 Οκτωβρίου 2018 και τις παρατηρήσεις των προσφευγόντων της 13ης Νοεμβρίου 2018, περατώθηκε η προφορική διαδικασία.

26 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

– κυρίως,

  – να διαπιστώσει την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 45 και του παραρτήματος I του νέου ΚΥΚ, καθώς και των οικείων μεταβατικών μέτρων·

– να ακυρώσει τόσο τις αποφάσεις γενικής ισχύος όσο και τις αποφάσεις ατομικής ισχύος της ΑΔΑ, με τις οποίες αποκλείστηκε κάθε δυνατότητα προαγωγής των προσφευγόντων, ως υπαλλήλων με βαθμό AD 12 ή AD 13, στο πλαίσιο της ετήσιας περιόδου προαγωγών του έτους 2014·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα·

– επικουρικώς,

– να ακυρώσει τόσο τις αποφάσεις γενικής ισχύος όσο και τις αποφάσεις ατομικής ισχύος της ΑΔΑ, με τις οποίες αποκλείστηκε κάθε δυνατότητα προαγωγής των προσφευγόντων, ως υπαλλήλων με βαθμό AD 12 ή AD 13, στο πλαίσιο της ετήσιας περιόδου προαγωγών του έτους 2014·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

27 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

28 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει τα επιχειρήματα των προσφευγόντων που αποσκοπούν στο να κριθεί ανεφάρμοστο το άρθρο 45 και το παράρτημα I του νέου ΚΥΚ καθώς και τα οικεία μεταβατικά μέτρα.

29 Το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

30 Η Επιτροπή δέχεται μεν ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή, υπογραμμίζει, όμως, ότι η προσφυγή αυτή βάλλει κατ' ουσίαν μόνο κατά των αποφάσεων της ΑΔΑ με τις οποίες οι προσφεύγοντες κατετάγησαν, ανάλογα με την περίπτωση, στους τύπους θέσης «Διοικητικός υπάλληλος υπό μεταβατικό καθεστώς» ή «Διοικητικός υπάλληλος» με ισχύ από 1ης Ιανουαρίου 2014. Αναφέρει, ωστόσο, ότι μολονότι οκτώ από τους προσφεύγοντες άσκησαν διοικητική ένσταση κατά των εν λόγω βλαπτικών γι' αυτούς πράξεων εντός της προβλεπόμενης από τον ΚΥΚ προθεσμίας, δεν ισχύει το ίδιο για τους GH και GC. Για τους τελευταίους προτείνει πάντως να γίνει δεκτό, υπό το πρίσμα της σκέψεως 57 της διατάξεως της 16ης Ιουλίου 2015, FG κατά Επιτροπής (F-20/15, EU:F:2015:93), ότι οι διοικητικές τους ενστάσεις κατατέθηκαν εντός τριών μηνών από τη γνωστοποίηση της 14ης Απριλίου 2014.

31 Συναφώς, δεδομένου ότι η ύπαρξη βλαπτικής πράξεως κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, και του άρθρου 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση του παραδεκτού κάθε προσφυγής που ασκείται από υπαλλήλους κατά του θεσμικού οργάνου στο οποίο υπάγονται, πρέπει, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, να καθοριστεί καταρχάς κατά ποίων πράξεων βάλλουν οι προσφεύγοντες μέσω της παρούσας προσφυγής και να εξεταστεί εάν οι εν λόγω πράξεις αποτελούν

βλαπτικές γι' αυτούς πράξεις (πρβλ. απόφαση της 28ης Απριλίου 2017, HN κατά Επιτροπής, T-588/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:292, σκέψη 39, και διάταξη της 16ης Ιουλίου 2015, FG κατά Επιτροπής, F-20/15, EU:F:2015:93, σκέψη 43). Εν συνεχεία, δεδομένου ότι το παραδεκτό προσφυγής ασκηθείσας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, βάσει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ και του άρθρου 91 του ΚΥΚ, προϋποθέτει ότι έχει τηρηθεί κανονικώς η προηγουμένη διοικητική διαδικασία καθώς και οι προβλεπόμενες προθεσμίες (πρβλ. απόφαση της 28ης Απριλίου 2017, HN κατά Επιτροπής, T-588/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:292, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), πρέπει να καθοριστεί εάν έκαστος των προσφευγόντων υπέβαλε την αντίστοιχη διοικητική ένστασή του εντός της προβλεπόμενης από το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ προθεσμίας.

32 Συναφώς, οι υπάλληλοι που κατείχαν θέσεις διοικητικού υπαλλήλου των βαθμών AD 5 έως AD 13 στις 31 Δεκεμβρίου 2013 μπορούσαν να καταταγούν σε διάφορους τύπους θέσης, ήτοι στους τύπους θέσης «Διοικητικός υπάλληλος υπό μεταβατικό καθεστώς», «Διοικητικός υπάλληλος», «Σύμβουλος ή ισοδύναμη θέση» ή «Προϊστάμενος μονάδας ή ισοδύναμη θέση» (πρβλ. αποφάσεις της 28ης Απριλίου 2017, HN κατά Επιτροπής, T-588/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:292, σκέψη 40, και της 16ης Ιουλίου 2015, EJ κ.λπ. κατά Επιτροπής, F-112/14, EU:F:2015:90, σκέψη 43).

33 Συνεπώς οι αποφάσεις με τις οποίες στις 30 Δεκεμβρίου 2013 η ΑΔΑ κατέταξε τους προσφεύγοντες, ανάλογα με την περίπτωση, στους τύπους θέσης «Διοικητικός υπάλληλος υπό μεταβατικό καθεστώς» ή «Διοικητικός υπάλληλος», και οι οποίες υλοποιήθηκαν με την εισαγωγή μνείας σχετικής με την κατάταξή τους σε αυτούς τους τύπους θέσης στους αντίστοιχους ατομικούς τους φακέλους που τηρούνται στο SysPer 2 (στο εξής: προσβαλλόμενες αποφάσεις), είναι βλαπτικές γι' αυτούς, καθόσον έχουν ως συνέπεια να απολέσουν, από 1ης Ιανουαρίου 2014, τη δυνατότητα προαγωγής στον ανώτερο βαθμό (πρβλ. αποφάσεις της 28ης Απριλίου 2017, HN κατά Επιτροπής, T-588/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:292, σκέψη 42 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 16ης Ιουλίου 2015, EJ κ.λπ. κατά Επιτροπής, F-112/14, EU:F:2015:90, σκέψη 45).

34 Επιπλέον, όπως δέχεται η Επιτροπή, πλην των περιπτώσεων των GH και GC, οι αποφάσεις αυτές προσβλήθηκαν από τους προσφεύγοντες με διοικητικές ενστάσεις, οι οποίες ασκήθηκαν εντός προθεσμίας τριών μηνών, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

35 Όσον αφορά τους δύο προσφεύγοντες που υπέβαλαν τις διοικητικές τους ενστάσεις στις 24 και 11 Απριλίου 2014, αντίστοιχα, οι εν λόγω ενστάσεις δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ασκήθηκαν εκπρόθεσμα σε σχέση με την προθεσμία των τριών μηνών που προβλέπεται στο άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Πράγματι, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν είναι σε θέση να επιβεβαιώσει ποιες ήταν οι ημερομηνίες κατά τις οποίες οι εν λόγω προσφεύγοντες έλαβαν γνώση της τροποποίησης που επήλθε στις 30 Δεκεμβρίου 2013 στους αντίστοιχους ατομικούς τους φακέλους στο σύστημα SysPer 2, λόγω του ότι, κατά παράβαση των άρθρων 25 και 26 του ΚΥΚ, δεν τους κοινοποίησε τις ατομικές αποφάσεις που τους αφορούσαν (πρβλ. διάταξη της 16ης Ιουλίου 2015, FG κατά Επιτροπής, F-20/15, EU:F:2015:93, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

36 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, έστω και αν υποτεθεί ότι οι εν λόγω δύο προσφεύγοντες έλαβαν γνώση της τροποποίησης των τύπων θέσης τους στο σύστημα SysPer 2 πριν από τις 24 και 11 Ιανουαρίου 2014, αντίστοιχα, ο τύπος με τον οποίο τους γνωστοποιήθηκαν οι εν λόγω αποφάσεις είναι δυνατόν να τους οδήγησε σε πλάνη (πρβλ. απόφαση της 5ης Απριλίου 1979, Orlandi κατά Επιτροπής, 117/78, EU:C:1979:109, σκέψη 11).

37 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η παρούσα προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή στο μέτρο που βάλλει κατά των προσβαλλόμενων αποφάσεων. Εξάλλου, λαμβανομένου υπόψη του εξελικτικού χαρακτήρα της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας, πρέπει να ληφθεί υπόψη η αιτιολογία των αποφάσεων περί απορρίψεως των διοικητικών ενστάσεων των προσφευγόντων, καθόσον η εν λόγω αιτιολογία θεωρείται ότι συμπίπτει με την αιτιολογία των προσβαλλόμενων αποφάσεων (πρβλ.

αποφάσεις της 9ης Δεκεμβρίου 2009, Επιτροπή κατά Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, σκέψεις 58 και 59, και της 16ης Ιανουαρίου 2018, SE κατά Συμβουλίου, T-231/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:3, σκέψη 22).

Επί των αιτημάτων για διαπίστωση της ελλείψεως νομιμότητας ορισμένων διατάξεων του ΚΥΚ

38 Όσον αφορά τα αιτήματα με τα οποία ζητείται από το Γενικό Δικαστήριο να διαπιστώσει την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 45 του νέου ΚΥΚ και των οικείων μεταβατικών μέτρων, υπενθυμίζεται ότι, αναμφισβήτητα, στο πλαίσιο αιτημάτων ακυρώσεως ατομικής πράξεως που τον αφορά, ο υπάλληλος, μόνιμος ή μη, μπορεί, δυνάμει του άρθρου 277 ΣΛΕΕ, να προβάλει την έλλειψη νομιμότητας της πράξεως γενικής ισχύος βάσει της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση. Πράγματι, μόνον ο δικαστής της Ένωσης έχει, κατά το άρθρο 277 ΣΛΕΕ, την εξουσία να διαπιστώσει την έλλειψη νομιμότητας πράξεως γενικής ισχύος και να αντλήσει τις συνέπειες της απορρέουσας από αυτήν την έλλειψη νομιμότητας αδυναμίας εφαρμογής της προσβληθείσας ενώπιόν του πράξεως ατομικής ισχύος (απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 2016, ΕΚΤ κατά Cerafogli, T-787/14 P, EU:T:2016:633, σκέψη 49).

39 Ωστόσο, η διαπίστωση περί ελλείψεως νομιμότητας στην οποία προβαίνει ο δικαστής της Ένωσης σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 277 ΣΛΕΕ δεν παράγει αποτελέσματα erga omnes, καθόσον, καίτοι συνεπάγεται την έλλειψη νομιμότητας της προσβληθείσας ατομικής αποφάσεως, εντούτοις αφήνει να διατηρηθεί στην έννομη τάξη η πράξη γενικής ισχύος χωρίς να θίγει τη νομιμότητα των λοιπών πράξεων που εκδόθηκαν βάσει αυτής και οι οποίες δεν προσεβλήθησαν εντός της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής (πρβλ. αποφάσεις της 21ης Φεβρουαρίου 1974, Kortner κ.λπ. κατά Συμβουλίου κ.λπ., 15/73 έως 33/73, 52/73, 53/73, 57/73 έως 109/73, 116/73, 117/73, 123/73, 132/73 και 135/73 έως 137/73, EU:C:1974:16, σκέψεις 37 και 38, και της 27ης Οκτωβρίου 2016, ΕΚΤ κατά Cerafogli, T-787/14 P, EU:T:2016:633, σκέψη 53).

40 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι, στο πλαίσιο αιτήματος ακυρώσεως ατομικής βλαπτικής πράξεως, ο δικαστής της Ένωσης είναι όντως αρμόδιος να διαπιστώσει παρεμπιπτόντως τον παράνομο χαρακτήρα γενικής διατάξεως επί της οποίας στηρίζεται η προσβαλλόμενη πράξη. Εντούτοις, δεν είναι αρμόδιος να προβαίνει σε τέτοιες διαπιστώσεις με το διατακτικό των αποφάσεών του (πρβλ. απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 2009, Ramaekers-Jørgensen κατά Επιτροπής, F-74/08, EU:F:2009:142, σκέψη 37).

41 Κατά συνέπεια, όπως ορθά υποστηρίζει η Επιτροπή, τα αιτήματα με τα οποία ζητείται από το Γενικό Δικαστήριο να διαπιστώσει την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 45 και του παραρτήματος Ι του νέου ΚΥΚ, καθώς και των οικείων μεταβατικών μέτρων, πρέπει, στο μέτρο που δεν εντάσσονται σε ένσταση ελλείψεως νομιμότητας ασκηθείσας δυνάμει του άρθρου 277 ΣΛΕΕ για ακύρωση των προσβαλλόμενων αποφάσεων, να κηρυχθούν προδήλως απαράδεκτα.

Επί των ακυρωτικών αιτημάτων

42 Προς στήριξη των ακυρωτικών τους αιτημάτων, οι προσφεύγοντες προβάλλουν, κυρίως, έναν λόγο ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 45 και του παραρτήματος Ι του νέου ΚΥΚ. Επικουρικώς, προβάλλουν ακόμη δύο λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων ο πρώτος αφορά παράβαση του εν λόγω άρθρου 45 και ύπαρξη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως και ο δεύτερος παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

43 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, ζητεί την απόρριψη του συνόλου των λόγων ακυρώσεως ως αβάσιμων.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 45 και του παραρτήματος I του νέου ΚΥΚ

44 Κατά τους προσφεύγοντες, το προβλεπόμενο από τον νέο ΚΥΚ μέτρο, ήτοι το να μην δύνανται οι υπάλληλοι των βαθμών AD 12 ή AD 13 οι οποίοι έχουν καταταγεί στον τύπο θέσης «Διοικητικός υπάλληλος» ή «Διοικητικός υπάλληλος υπό μεταβατικό καθεστώς» να προαχθούν στον ανώτερο βαθμό βάσει του άρθρου 45 του νέου ΚΥΚ, παραβιάζει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, την αρχή της ομαλής εξελίξεως της σταδιοδρομίας, την αρχή της αναλογικότητας καθώς και το καθήκον μέριμνας. Στο πλαίσιο αυτό, θεωρούν ότι, κατά την πρόσληψή τους, είχαν δυνατότητα προαγωγής έως τον βαθμό AD 14 χωρίς κανέναν περιορισμό. Επομένως, το εν λόγω άρθρο και το παράρτημα I του νέου ΚΥΚ προσβάλλουν κεκτημένα δικαιώματά τους. Κατά συνέπεια, επικαλούνται έλλειψη νομιμότητας τόσο του άρθρου 45 όσο και του παραρτήματος I του νέου ΚΥΚ.

45 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, ζητεί την απόρριψη της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας ως αβάσιμης.

46 Ο λόγος αυτός περιλαμβάνει έξι σκέλη, τα οποία πρέπει να εξετασθούν διαδοχικά.

– Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της ομαλής εξελίξεως της σταδιοδρομίας

47 Προς στήριξη του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 5, παράγραφος 5, του ΚΥΚ, το οποίο ορίζει ότι «[ο]ι υπάλληλοι που ανήκουν στην ίδια ομάδα καθηκόντων υπόκεινται σε ταυτόσημους όρους πρόσληψης και επαγγελματικής σταδιοδρομίας», ο νομοθέτης της Ένωσης παραβίασε τις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της ομαλής εξελίξεως της σταδιοδρομίας.

48 Συναφώς, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι ο νομοθέτης της Ένωσης, προβλέποντας στο άρθρο 45 του νέου ΚΥΚ ότι «[ο]ι υπάλληλοι μπορούν να προάγονται μόνον εφόσον κατέχουν θέση που αντιστοιχεί σε έναν από τους τύπους θέσης που αναφέρονται στο παράρτημα I τμήμα Α για τον αμέσως ανώτερο βαθμό, εκτός αν εφαρμόζεται η διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 4 και στο άρθρο 29 παράγραφος 1 του ΚΥΚ», παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως και της ομαλής εξελίξεως της σταδιοδρομίας, καθηλώνοντας τους προσφεύγοντες στους τύπους θέσης «Διοικητικός υπάλληλος» ή «Διοικητικός υπάλληλος υπό μεταβατικό καθεστώς», οι οποίοι δεν τους παρέχουν πλέον τη δυνατότητα να προαχθούν στον ανώτερο βαθμό, καθόσον ο τελευταίος προορίζεται για τους υπαλλήλους που καταλαμβάνουν τους τύπους θέσης «Προϊστάμενος μονάδας ή ισοδύναμη θέση» ή «Σύμβουλος ή ισοδύναμη θέση».

49 Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι υφίστανται άνιση μεταχείριση σε σχέση με διοικητικούς υπαλλήλους οι οποίοι ανήκουν στην ίδια ομάδα καθηκόντων με τους ίδιους, καθόσον τόσο οι διοικητικοί υπάλληλοι των βαθμών AD 5 έως AD 11 όσο και οι διοικητικοί υπάλληλοι των βαθμών AD 9 έως AD 13 που ασκούν καθήκοντα «προϊστάμενου μονάδας ή ισοδύναμης θέσης» ή «συμβούλου ή ισοδύναμης θέσης» εξακολουθούν να επωφελούνται του μηχανισμού προαγωγών που βασίζεται σε σύγκριση των προσόντων που αποκτούν με την πάροδο του χρόνου οι υπάλληλοι που κατέχουν τέτοιους βαθμούς και τέτοιους τύπους θέσης, ενώ, στην περίπτωση των προσφευγόντων, η προαγωγή τους στους βαθμούς AD 13 ή AD 14 είναι δυνατή μόνο βάσει της διαδικασίας του άρθρου 4 και του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, η οποία δεν επιτρέπει την προαγωγή με απόδειξη των προσόντων που έχουν αποκτηθεί με την πάροδο του χρόνου, καθόσον βασίζεται κυρίως στην εκτίμηση δεξιοτήτων των διοικητικών υπαλλήλων που εκδηλώνουν ενδιαφέρον να διοριστούν σε κενή θέση «προϊσταμένου μονάδας ή ισοδύναμης θέσης» ή «συμβούλου ή ισοδύναμης θέσης».

50 Επιπλέον, ενώ για τους διοικητικούς υπαλλήλους των κατώτερων βαθμών AD 5 έως AD 11 υφίστανται εγγυήσεις προαγωγής, λόγω του αριθμού προαγωγών που πρέπει να εγκρίνονται ετησίως από την ΑΔΑ εντός του θεσμικού οργάνου, οι προσφεύγοντες εκτίθενται σε αβεβαιότητα όσον αφορά τον αριθμό των κενών θέσεων «προϊσταμένου μονάδας ή ισοδύναμης θέσης» ή «συμβούλου ή ισοδύναμης θέσης» που η ΑΔΑ θα αποφασίσει να πληρωθούν κατ' έτος βάσει της διαδικασίας του άρθρου 4 και του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ. Επιπλέον, στο πλαίσιο της διαδικασίας διορισμού σε τέτοιες θέσεις, η ΑΔΑ διαθέτει μεγαλύτερη εξουσία εκτιμήσεως από ό,τι στο πλαίσιο της διαδικασίας προαγωγής, ιδίως λόγω της μη παρεμβάσεως της επιτροπής ίσης εκπροσωπήσεως για τις προαγωγές. Οι προσφεύγοντες προσθέτουν ότι, στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας διορισμού, δεν ανταγωνίζονται μόνο με τους άλλους διοικητικούς υπαλλήλους της Επιτροπής, όπως συμβαίνει στη σύγκριση των προσόντων που γίνεται βάσει της διαδικασίας προαγωγής, αλλά και με τους διοικητικούς υπαλλήλους των άλλων θεσμικών οργάνων, γεγονός που μειώνει τις πιθανότητές τους να προαχθούν.

51 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η έννομη σχέση μεταξύ υπαλλήλων και Διοικήσεως είναι κανονιστικής και όχι συμβατικής φύσεως (πρβλ. απόφαση της 19ης Μαρτίου 1975, Gillet κατά Επιτροπής, 28/74, EU:C:1975:46, σκέψη 4). Επομένως, ο νομοθέτης της Ένωσης μπορεί ανά πάσα στιγμή να τροποποιήσει τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μονίμων υπαλλήλων και, στο πλαίσιο αυτό, οι τροποποιητικοί μιας νομοθετικής διατάξεως νόμοι, όπως οι τροποποιητικοί του ΚΥΚ κανονισμοί που εκδίδονται δυνάμει του άρθρου 336 ΣΛΕΕ, εφαρμόζονται καταρχήν, πλην εξαιρέσεως, στα μελλοντικά αποτελέσματα καταστάσεων γεννημένων υπό το κράτος της προγενέστερης νομοθετικής διατάξεως, πλην των καταστάσεων που έχουν γεννηθεί και έχουν διαμορφωθεί οριστικά υπό το κράτος της προηγούμενης διατάξεως, οι οποίες δημιουργούν κεκτημένα δικαιώματα (βλ. αποφάσεις της 22ας Δεκεμβρίου 2008, Centeno Mediavilla κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-443/07 P, EU:C:2008:767, σκέψεις 60 έως 62, και της 16ης Ιουλίου 2015, ΕΔ κ.λπ. κατά Επιτροπής, F-112/14, EU:F:2015:90, σκέψη 58).

52 Κατά τη νομολογία, στο πλαίσιο μεταρρυθμίσεως του ΚΥΚ, ένα δικαίωμα θεωρείται ως κεκτημένο μόνον όταν το γενεσιουργό αυτού γεγονός έλαβε χώρα πριν από την τροποποίηση της οικείας νομοθεσίας και τούτο δεν ισχύει στην περίπτωση δικαιώματος του οποίου το γενεσιουργό γεγονός δεν επήλθε υπό το κράτος της νομοθεσίας που τροποποιήθηκε. Συνεπώς, σε περίπτωση που, όπως στην υπό κρίση υπόθεση, μέχρι την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του νέου ΚΥΚ οι υπάλληλοι είχαν μόνο προσδοκία προαγωγής και η προαγωγή προϋπέθετε την έκδοση αποφάσεως προαγωγής στον ανώτερο βαθμό, για την οποία αρμόδια ήταν η ΑΔΑ και η οποία δεν είχε ακόμη εκδοθεί, εν προκειμένω, την 1η Ιανουαρίου 2014, οι εν λόγω υπάλληλοι δεν μπορούν να επικαλεστούν κεκτημένο δικαίωμα όσον αφορά τη διατήρηση της προσδοκίας της προαγωγής αυτής μετά την ανωτέρω ημερομηνία (πρβλ. αποφάσεις της 22ας Δεκεμβρίου 2008, Centeno Mediavilla κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-443/07 P, EU:C:2008:767, σκέψεις 63 έως 65, και της 16ης Ιουλίου 2015, ΕΔ κ.λπ. κατά Επιτροπής, F-112/14, EU:F:2015:90, σκέψη 59).

53 Επιπλέον, οι υπάλληλοι δεν μπορούν να επικαλεστούν την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης για να αντιταχθούν στην εφαρμογή νέας νομοθετικής διατάξεως, ιδίως σε έναν τομέα στον οποίο ο νομοθέτης της Ένωσης διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως (αποφάσεις της 22ας Δεκεμβρίου 2008, Centeno Mediavilla κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-443/07 P, EU:C:2008:767, σκέψη 91, και της 16ης Ιουλίου 2015, ΕΔ κ.λπ. κατά Επιτροπής, F-112/14, EU:F:2015:90, σκέψη 60). Επομένως, τα επιχειρήματα των προσφευγόντων, σχετικά με παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και των υποτιθέμενων κεκτημένων δικαιωμάτων τους όσον αφορά τη δυνατότητα προαγωγής στον ανώτερο βαθμό, λόγω της υποτιθέμενης καθηλώσεως της σταδιοδρομίας τους την οποία αποφάσισε ο εν λόγω νομοθέτης και/ή η Επιτροπή και η οποία προκύπτει από την κατάταξή τους στον τύπο θέσης «Διοικητικός Υπάλληλος» ή «Διοικητικός υπάλληλος υπό μεταβατικό καθεστώς», πρέπει να απορριφθούν.

54 Εν συνεχεία πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, δεδομένης της ευρείας εξουσία εκτιμήσεως που αναγνωρίζεται στον νομοθέτη της Ένωσης, ο τελευταίος μπορούσε να θεωρήσει, στην αιτιολογική σκέψη 19 του κανονισμού 1023/2013 και στο σημείο 1 του τμήματος Α του παραρτήματος Ι του νέου ΚΥΚ, ότι οι βαθμοί AD 13 και AD 14 πρέπει εφεξής να προορίζονται για περιορισμένο αριθμό υπαλλήλων, εν προκειμένω, μόνον για τους διοικητικούς υπαλλήλους που ασκούν αρμοδιότητες ανωτάτου επιπέδου κατά την έννοια της εν λόγω αιτιολογικής σκέψεως, ήτοι που είναι επιφορτισμένοι με «σημαντικές ευθύνες».

55 Ειδικότερα, αντίθετα από ό,τι υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, ο νομοθέτης της Ένωσης μπορούσε να θεωρήσει ότι η πρόσβαση σε μια θέση του βαθμού AD 13 ή AD 14 δεν πρέπει πλέον να γίνεται στο πλαίσιο προαγωγής των διοικητικών υπαλλήλων βάσει του άρθρου 45 του ΚΥΚ του 2004, διαδικασία με την οποία, κατά τη νομολογία, επιδιώκεται η διαμόρφωση της σταδιοδρομίας των υπαλλήλων βάσει των προσπαθειών που έχουν καταβάλει και των προσόντων που έχουν επιδείξει επέδειξαν, ακόμη και με την πάροδο του χρόνου (αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 2007, Κονιδάρης κατά Επιτροπής, T-93/03, EU:T:2007:209, σκέψη 91, και της 16ης Ιουλίου 2015, ΕJ κ.λπ. κατά Επιτροπής, F-112/14, EU:F:2015:90, σκέψη 72), αλλά ότι εφεξής η πρόσβαση αυτή πρέπει να γίνεται βάσει της προβλεπόμενης στο άρθρο 4 και 29, παράγραφος 1, του νέου ΚΥΚ διαδικασίας διορισμού.

56 Πράγματι, σκοπός της διαδικασίας πληρώσεως κενής θέσεως που προβλέπεται στο άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ είναι, κατά την ίδια νομολογία, να αναζητηθεί, προς το συμφέρον της υπηρεσίας, ο υπάλληλος του θεσμικού οργάνου ή των άλλων θεσμικών οργάνων που είναι ο ικανότερος για την εκτέλεση των καθηκόντων της προς πλήρωση θέσεως. Λαμβανομένου υπόψη του σκοπού του νομοθέτη της Ένωσης για εξορθολογισμό των δημοσίων δαπανών και για συσχετισμό μεταξύ των καθηκόντων και του βαθμού, ο εν λόγω νομοθέτης μπορούσε να θεωρήσει ότι μια τέτοια διαδικασία είναι καταλληλότερη προκειμένου η ΑΔΑ να αναθέτει τα πιο σημαντικά και ανωτάτου επιπέδου καθήκοντα σε περιορισμένο αριθμό υπαλλήλων που έχουν τις περισσότερο ενδεδειγμένες επαγγελματικές ικανότητες, εν προκειμένω στους διοικητικούς υπαλλήλους που μπορούν να αναλάβουν ευθύνες «προϊσταμένου μονάδας ή ισοδύναμης θέσης» και «συμβούλου ή ισοδύναμης θέσης», οι οποίες αντικειμενικώς είναι σημαντικότερες από αυτές των απλών διοικητικών υπαλλήλων.

57 Επίσης, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά την οργάνωση και τη διάρθρωση των υπηρεσιών της και, επομένως, του επιπέδου των ευθυνών των καθηκόντων που θεωρεί απαραίτητο να αναθέσει στους υπαλλήλους της, μόνιμους και μη (βλ. απόφαση της 28ης Απριλίου 2017, HN κατά Επιτροπής, T-588/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:292, σκέψη 81 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), γεγονός που συνεπάγεται ότι είναι ελεύθερη, τελώντας υπό τον έλεγχο της αρμόδιας για τον προϋπολογισμό αρχής, να καθορίσει και να εξορθολογήσει τον αριθμό των «προϊσταμένων μονάδας ή ισοδύναμης θέσης» και των «συμβούλων ή ισοδύναμης θέσης» τους οποίους έχει πραγματικά ανάγκη.

58 Συναφώς, αντίθετα από ό,τι υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, η τροποποίηση του ΚΥΚ όσον αφορά τη διάρθρωση της σταδιοδρομίας των διοικητικών υπαλλήλων δεν είναι αντίθετη με τη διατήρηση, στον νέο ΚΥΚ, του άρθρου 5, παράγραφος 5, κατά το οποίο «[ο]ι υπάλληλοι που ανήκουν στην ίδια ομάδα καθηκόντων υπόκεινται σε ταυτόσημους όρους πρόσληψης και επαγγελματικής σταδιοδρομίας». Πράγματι, με το νέο πλαίσιο του ΚΥΚ, ανεξαρτήτως της ημερομηνίας προσλήψεώς τους ή αναλήψεως των καθηκόντων τους, οι διοικητικοί υπάλληλοι υπόκεινται όλοι σε ταυτόσημους όρους επαγγελματικής σταδιοδρομίας, ήτοι έχουν δυνατότητα προαγωγής έως τον βαθμό AD 12 μέσω του αποκλειστικού μηχανισμού προαγωγών που προβλέπεται στο άρθρο 45 του νέου ΚΥΚ και, εάν επιθυμούν να εξελιχθούν πέραν του βαθμού αυτού, έχουν τη δυνατότητα να το πράξουν καταλαμβάνοντας καθήκοντα που συνεπάγονται σημαντικές ευθύνες μετά από διαδικασία που προβλέπεται από το άρθρο 4 και το άρθρο 29, παράγραφος 1, του νέου ΚΥΚ, η οποία διοργανώνεται για την πλήρωση θέσεων που εμπίπτουν στους τύπους θέσης «Προϊστάμενος μονάδας ή ισοδύναμη θέση» ή «Σύμβουλος ή ισοδύναμη θέση».

59 Όσον αφορά την αρχή της ομαλής εξελίξεως της σταδιοδρομίας, υπενθυμίζεται επίσης ότι το δίκαιο της Ένωσης δεν κατοχυρώνει ρητώς ούτε αρχή της ενότητας της σταδιοδρομίας ούτε αρχή της σταδιοδρομίας. Αντίθετα, η νομολογία καθιέρωσε την αρχή της ομαλής εξελίξεως της σταδιοδρομίας ως ειδική έκφανση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως που εφαρμόζεται στους υπαλλήλους (απόφαση της 5ης Μαρτίου 2008, Toronjo Benitez κατά Επιτροπής, F-33/07, EU:F:2008:25, σκέψεις 87 και 88, και διάταξη της 27ης Σεπτεμβρίου 2011, Lübking κ.λπ. κατά Επιτροπής, F-105/06, EU:F:2011:152, σκέψεις 81 και 82).

60 Συναφώς, αναμφισβήτητα από το άρθρο 5, παράγραφος 5, του ΚΥΚ προκύπτει ότι «[ο]ι υπάλληλοι που ανήκουν στην ίδια ομάδα καθηκόντων υπόκεινται σε ταυτόσημους όρους πρόσληψης και επαγγελματικής σταδιοδρομίας». Εντούτοις, από το άρθρο 45 του νέου ΚΥΚ προκύπτει ότι ο νομοθέτης της Ένωσης αποφάσισε ότι, από 1ης Ιανουαρίου 2014, «[ο]ι υπάλληλοι μπορούν να προάγονται μόνον εφόσον κατέχουν θέση που αντιστοιχεί σε έναν από τους τύπους θέσης που αναφέρονται στο παράρτημα Ι, τμήμα Α, για τον αμέσως ανώτερο βαθμό, εκτός αν εφαρμόζεται η διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 4 και στο άρθρο 29 παράγραφος 1». Επομένως, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 19 του κανονισμού 1023/2013, ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε κατά την εφαρμογή του άρθρου 5, παράγραφος 5, του ΚΥΚ, το οποίο επιτάσσει «ταυτόσημους όρους πρόσληψης και επαγγελματικής σταδιοδρομίας» για όλους τους διοικητικούς υπαλλήλους, να αναδιαρθρώσει τη σταδιοδρομία των διοικητικών υπαλλήλων, προβλέποντας έναν βασικό κορμό σταδιοδρομίας για τους διοικητικούς υπαλλήλους, εντός του οποίου αυτοί μπορούν να εξελιχθούν μεταξύ των βαθμών AD 5 έως AD 12, και, εν συνεχεία, ειδική σταδιοδρομία που προορίζεται για όσους ασκούν σημαντικές αρμοδιότητες, όπως αυτές του «προϊστάμενου μονάδας ή ισοδύναμης θέσης» ή του «συμβούλου ή ισοδύναμης θέσης», που επιτρέπουν την πρόσβαση στους υψηλότερους βαθμούς AD, ήτοι στους βαθμούς AD 13 και AD 14.

61 Όπως υπογραμμίζει το Συμβούλιο, ο νομοθέτης της Ένωσης, επιτάσσοντας πλέον οι υπάλληλοι να μπορούν να προάγονται μόνον εφόσον κατέχουν θέση που αντιστοιχεί σε έναν από τους τύπους θέσης για τον αμέσως ανώτερο βαθμό –εκτός αν εφαρμόζεται η διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 4 και στο άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ– θέσπισε έναν περιορισμό ο οποίος ισχύει αδιακρίτως για όλες τις ομάδες καθηκόντων και, στο εσωτερικό των εν λόγω ομάδων, σε όλους τους διοικητικούς υπαλλήλους και βοηθούς, τούτο δε ανεξαρτήτως της ημερομηνίας προσλήψεώς τους ή αναλήψεως των καθηκόντων τους.

62 Εν πάση περιπτώσει, παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, γενικής αρχής του δικαίου της Ένωσης την οποία καθιερώνουν τα άρθρα 20 και 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η οποία έχει εφαρμογή στο δημοσιοϋπαλληλικό δίκαιο της Ένωσης, στοιχειοθετείται μόνον όταν τυγχάνουν διαφορετικής μεταχειρίσεως κατά τη βαθμολογική τους κατάταξη δύο κατηγορίες προσώπων των οποίων η πραγματική και νομική κατάσταση δεν εμφανίζει ουσιώδη διαφορά, χωρίς η διαφορετική αυτή μεταχείριση να δικαιολογείται αντικειμενικά. Κατά την εφαρμογή της αρχής αυτής, η εξέταση των προς σύγκριση καταστάσεων πρέπει να λαμβάνει υπόψη το σύνολο των στοιχείων που τις χαρακτηρίζουν (απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, EJ κ.λπ. κατά Επιτροπής, F-112/14, EU:F:2015:90, σκέψη 65· πρβλ. επίσης αποφάσεις της 22ας Δεκεμβρίου 2008, Centeno Mediavilla κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-443/07 P, EU:C:2008:767, σκέψη 76· της 15ης Νοεμβρίου 2011, Nolin κατά Επιτροπής, T-58/11 P, EU:T:2011:664, σκέψεις 37 και 38).

63 Επομένως πρέπει να προσδιοριστεί εάν οι υπάλληλοι των βαθμών AD 12 ή AD 13, οι οποίοι κατετάγησαν στους τύπους θέσης «Διοικητικός υπάλληλος» ή «Διοικητικός υπάλληλος υπό μεταβατικό καθεστώς», τελούν σε κατάσταση συγκρίσιμη με αυτή των «διοικητικών υπαλλήλων» που καταλαμβάνουν θέσεις κατώτερων βαθμών, AD 5 έως AD 11, καθώς και με αυτή των υπαλλήλων που ανήκουν μεν στην ίδια ομάδα καθηκόντων, αλλά ασκούν καθήκοντα «προϊστάμενου μονάδας ή ισοδύναμης θέσης» ή «συμβούλου ή ισοδύναμης θέσης», καθόσον αυτές οι δύο τελευταίες ομάδες υπαλλήλων μπορούν, σε αντίθεση με τους προσφεύγοντες, να συνεχίσουν να προάγονται πέραν των βαθμών AD 12 ή AD 13 δυνάμει του άρθρου 45 του νέου ΚΥΚ.

64 Όσον αφορά τους διοικητικούς υπαλλήλους βαθμού AD 5 έως AD 11 οι οποίοι, όπως και οι προσφεύγοντες, δεν απασχολούνται σε θέση «προϊστάμενου μονάδας ή ισοδύναμης θέσης» ούτε «συμβούλου ή ισοδύναμης θέσης», διαπιστώνεται ότι αυτοί δεν τελούν αντικειμενικώς στην ίδια κατάσταση με αυτή των υπαλλήλων των βαθμών AD 12 ή AD 13, όπως οι προσφεύγοντες, που ασκούν τα αυτά καθήκοντα «διοικητικού υπαλλήλου» καθόσον, σε αντίθεση με τους τελευταίους, δεν έχουν ακόμη καταλάβει τον ανώτερο βαθμό για τον τύπο θέσης εντός του οποίου μπορούσαν να εξελιχθούν.

65 Κατά τη νομολογία, η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως συνεπάγεται ότι όλοι οι υπάλληλοι που προάγονται στον ίδιο βαθμό πρέπει, εφόσον έχουν τα ίδια προσόντα, να έχουν τις ίδιες ευκαιρίες να προαχθούν στον ανώτερο βαθμό (βλ. απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, EJ κ.λπ. κατά Επιτροπής, F-112/14, EU:F:2015:90, σκέψη 70 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

66 Επομένως, επιβάλλεται εν συνεχεία η κατάσταση των προσφευγόντων να συγκριθεί με την κατάσταση των υπαλλήλων των βαθμών AD 12 ή AD 13 οι οποίοι απασχολούνται σε θέση «προϊστάμενου μονάδας ή ισοδύναμη θέση» ή «συμβούλου ή ισοδύναμη θέση».

67 Συναφώς, λαμβανομένης υπόψη της φύσεως των καθηκόντων που ανατίθενται στους προϊσταμένους μονάδας, τα οποία είναι ουσιωδώς σημαντικότερα από αυτά των διοικητικών υπαλλήλων, οι οποίοι μάλιστα τελούν υπό την εποπτεία των προϊσταμένων μονάδας, οι προσφεύγοντες δεν είναι δυνατόν να υποστηρίζουν ότι τελούν σε κατάσταση συγκρίσιμη με αυτή των εν λόγω προϊσταμένων μονάδας, εν προκειμένω όσων έχουν βαθμό AD 12 ή AD 13.

68 Όσον αφορά τους «συμβούλους ή ισοδύναμη θέση», από τη νομολογία προκύπτει ότι αυτοί, όπως και οι «προϊστάμενοι μονάδας ή ισοδύναμη θέση» ή οι υπάλληλοι που θα προσληφθούν υπό τον τίτλο του «ανώτερου εμπειρογνώμονα», ο οποίος χρησιμοποιείται στην Επιτροπή, πρέπει να ασκούν καθήκοντα διαφορετικά ή συμπληρωματικά σε σχέση με αυτά των «διοικητικών υπαλλήλων», ή ακόμη και αρμοδιότητες διευθυντικές, που να ισοδυναμούν με «σημαντικές ευθύνες» ή ενδεχομένως ευθύνες πιο σημαντικές από ό,τι στο παρελθόν, οι οποίες να είναι σε θέση να δικαιολογούν ότι, υπό το κράτος του νέου ΚΥΚ, οι «νομικοί σύμβουλοι»» και οι «ανώτεροι εμπειρογνώμονες» θα καταλαμβάνουν θέσεις που εμπίπτουν στον τύπο θέσης «Σύμβουλος ή ισοδύναμη θέση» του βαθμού AD 13 με δυνατότητα προαγωγής στον βαθμό AD 14, αντίθετα με ό,τι ισχύει για τους «διοικητικούς υπαλλήλους» των βαθμών AD 12 ή AD 13 (πρβλ. απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, EJ κ.λπ. κατά Επιτροπής, F-112/14, EU:F:2015:90, σκέψη 74).

69 Εν πάση περιπτώσει, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι οι προσφεύγοντες, συμπεριλαμβανομένων αυτών που ασκούν τα καθήκοντα του αναπληρωτή προϊσταμένου μονάδας, δεν απέδειξαν ότι τα καθήκοντα που ασκούσαν στις 31 Δεκεμβρίου 2013 ήταν εξίσου σημαντικά ή σημαντικότερα από αυτά που ασκούν οι προϊστάμενοι μονάδας ή οι σύμβουλοι του ίδιου βαθμού.

70 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

– Επί του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

71 Προς στήριξη του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η καθήλωση της σταδιοδρομίας τους στους βαθμούς AD 12 ή AD 13, την οποία επέφεραν, κατ' αυτούς, οι νέες διατάξεις του ΚΥΚ, είναι δυσανάλογη σε σχέση με τον διακηρυγμένο σκοπό του νομοθέτη της Ένωσης, κατά τον οποίο οι υψηλότερες θέσεις προορίζονται για περιορισμένο αριθμό υπαλλήλων που ασκούν σημαντικές αρμοδιότητες ανωτάτου επιπέδου. Αφενός, ο σκοπός αυτός έχει ήδη επιτευχθεί λόγω της καθηλώσεως, υπό το κράτος του ΚΥΚ του 2004, της προσβάσεως στους βαθμούς AD 15 και AD 16 για τους διοικητικούς υπαλλήλους, καθόσον οι εν λόγω βαθμοί προορίζονταν πλέον μόνον για τους διευθυντές και τους γενικούς διευθυντές. Αφετέρου, το επίμαχο

στην περίπτωση των προσφευγόντων μέτρο δεν μπορεί να θεωρηθεί ικανό να επιτύχει τον προβαλλόμενο σκοπό, διότι η ΑΔΑ θα μπορούσε να επανεξετάζει κάθε έτος τον αριθμό των βαθμών που θεωρείται ότι πρέπει να προορίζονται για τα ανώτερα στελέχη που καταλαμβάνουν καθήκοντα «προϊσταμένου μονάδας ή ισοδύναμης θέσης» ή «συμβούλου ή ισοδύναμης θέσης» και, κατά τον τρόπο αυτό, να περιορίζει αδικαιολογήτως τις δυνατότητες σταδιοδρομίας των υπαλλήλων της ομάδας καθηκόντων των διοικητικών υπαλλήλων οι οποίοι δεν μπορούν να εξελιχθούν πέραν του βαθμού AD 12 εάν δεν διοριστούν σε θέσεις αυτού του τύπου.

72 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η αρχή της αναλογικότητας επιτάσσει να μην υπερβαίνουν οι πράξεις των οργάνων της Ένωσης τα όρια του κατάλληλου και αναγκαίου μέτρου για την επίτευξη των θεμιτών σκοπών που επιδιώκει η σχετική ρύθμιση, εξυπακουομένου ότι όταν υφίσταται δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσότερων κατάλληλων μέτρων πρέπει να επιλέγεται το λιγότερο επαχθές και ότι τα μειονεκτήματα που προκαλούνται δεν πρέπει να είναι υπέρμετρα σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς. Όσον αφορά τον δικαστικό έλεγχο της τηρήσεως των προϋποθέσεων αυτών, το Δικαστήριο αναγνώρισε στον νομοθέτη της Ένωσης, στο πλαίσιο της ασκήσεως των αρμοδιοτήτων του, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως στους τομείς στους οποίους καλείται να προβεί σε σύνθετες αξιολογήσεις και εκτιμήσεις και σε επιλογές τόσο πολιτικής όσο και οικονομικής ή κοινωνικής φύσεως. Ειδικότερα, το ζήτημα δεν είναι αν το μέτρο που θεσπίστηκε στον τομέα αυτό είναι το μόνο ή το καλύτερο δυνατό. Πράγματι, όταν ο νομοθέτης της Ένωσης διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, όπως όταν προβαίνει, δυνάμει του άρθρου 336 ΣΛΕΕ, σε τροποποιήσεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων (ΚΥΚ) καθώς και του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό, η νομιμότητα ενός τέτοιου μέτρου σε σχέση με την αρχή της αναλογικότητας μπορεί να επηρεαστεί μόνον όταν αυτό είναι προδήλως ακατάλληλο σε σχέση προς τον επιδιωκόμενο από τα αρμόδια θεσμικά όργανα σκοπό (απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2016, Bodson κ.λπ. κατά ΕΤΕπ, T-240/14 P, EU:T:2016:104, σκέψεις 116 και 117).

73 Εν προκειμένω, προκύπτει ότι, όσον αφορά τις επίμαχες στην παρούσα υπόθεση διατάξεις της μεταρρυθμίσεως οι οποίες τέθηκαν σε ισχύ από 1ης Ιανουαρίου 2014, ο νομοθέτης της Ένωσης έθεσε ως θεμιτό σκοπό να διασφαλιστεί ότι η προαγωγή σε υψηλότερο βαθμό θα εξαρτάται από την προσωπική προσήλωση, τη βελτίωση των ικανοτήτων και των δεξιοτήτων, και την άσκηση καθηκόντων των οποίων η σημασία δικαιολογεί τον διορισμό του υπαλλήλου σε αυτόν τον ανώτερο βαθμό.

74 Συγκεκριμένα, σκοπός του νομοθέτη της Ένωσης ήταν να αποκαταστήσει μια δυσλειτουργία της δημόσιας διοίκησης της Ένωσης που είχε διαπιστωθεί στην πράξη, ήτοι το ότι δεν μπορούσε να προκύψει απαραιτήτως σαφής σύνδεση μεταξύ των αρμοδιοτήτων των υπαλλήλων και του βαθμού τους. Συναφώς, από την Έκθεση της Επιτροπής της 30ής Μαρτίου 2011 προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο για την ισοδυναμία μεταξύ παλαιάς και νέας διάρθρωσης της σταδιοδρομίας των υπαλλήλων [COM(2011) 171 τελικό] προκύπτει ειδικότερα ότι «η […] δομή σταδιοδρομίας [του ΚΥΚ του 2004] μπορ[ούσε] να έχει μεγαλύτερες συνέπειες όσον αφορά τη μισθολογική διάρθρωση στο εσωτερικό διοικητικών μονάδων από ό,τι προβλεπόταν αρχικά» και ότι, «[γ]ια παράδειγμα, δεν [ήταν] αδύνατο ο προϊστάμενος μιας διοικητικής μονάδας να έχει μικρότερες αποδοχές από όλους τους υφισταμένους του, περιλαμβανομένης της γραμματείας του [· και ότι ο]ι προϊστάμενοι διοικητικών μονάδων μπορού[σαν] να διοριστούν στον βαθμό AD 9, ενώ οι διοικητικοί υπάλληλοι μπορού[σαν] να φθάσουν μέχρι τον βαθμό AD 14] (δηλαδή πέντε βαθμούς πιο πάνω σε αντίθεση με τον ένα βαθμό πιο πάνω που ήταν δυνατόν βάσει του προηγούμενου κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης), και οι γραμματείς/βοηθοί γραφείου μέχρι τον βαθμό AST 11 (δηλαδή δύο βαθμούς πιο πάνω από τον βαθμό εισόδου για τη θέση Προϊστάμενου Διοικητικής Μονάδας)».

75 Συνεπώς, κατά τον νομοθέτη της Ένωσης, εφεξής έμφαση θα πρέπει να δίνεται περισσότερο στο επίπεδο των αρμοδιοτήτων κατά τη σύγκριση των προσόντων στο πλαίσιο της προαγωγής. Εν τέλει, από τον κανονισμό 1023/2013 προκύπτει κατά τρόπο μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση ότι ο εν λόγω νομοθέτης θέλησε να θέσει τέλος στη δυνατότητα που παρασχέθηκε με τον ΚΥΚ του 2004 να είναι αναπόφευκτη η προαγωγή υπαλλήλων στους πιο υψηλούς βαθμούς, χωρίς να είναι δυνατός ο

καθορισμός ενός συνδέσμου μεταξύ των ευθυνών που αυτοί αναλάμβαναν και του βαθμού που κατείχαν, γεγονός που μπορούσε να έχει ως συνέπεια υπάλληλοι της ομάδας καθηκόντων των «διοικητικών υπαλλήλων» να έχουν αποκτήσει τους βαθμούς AD 13 ή AD 14 χωρίς να ασκούν κατ' ανάγκη αυξημένες ή ανωτάτου επιπέδου αρμοδιότητες.

76 Υπό το πρίσμα του θεμιτού αυτού σκοπού, ο νομοθέτης της Ένωσης μπορούσε, χωρίς να παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας, να θεωρήσει ότι οι βαθμοί AD 13 και AD 14, οι οποίοι οδηγούν σε ένα ιδιαίτερα υψηλό επίπεδο αμοιβής, θα προορίζονται πλέον για τους διοικητικούς υπαλλήλους που ασκούν ανωτάτου επιπέδου αρμοδιότητες. Πράγματι, ένα τέτοιο μέτρο φαίνεται πρόσφορο προκειμένου να αποκατασταθεί η διαπιστωθείσα έλλειψη σύνδεσης μεταξύ, αφενός, του υψηλού βαθμού στον οποίο προήχθησαν ορισμένοι διοικητικοί υπάλληλοι μέσω του μηχανισμού προαγωγής του άρθρου 45 του ΚΥΚ του 2004, ο οποίος βασίζεται κυρίως στα αποκτηθέντα με την πάροδο του χρόνου προσόντα και όχι στις δεξιότητες και ικανότητες των ενδιαφερομένων, και, αφετέρου, του επιπέδου αρμοδιοτήτων που τους είχαν ανατεθεί, το οποίο ήταν κατώτερο από αυτό των αρμοδιοτήτων των προϊσταμένων μονάδας ή των συμβούλων, και που ήταν δυνατόν να μην έχει μεταβληθεί με την πάροδο του χρόνου.

77 Η περίσταση που επικαλούνται οι προσφεύγοντες ότι, για την ομάδα καθηκόντων των διοικητικών υπαλλήλων, υπό το κράτος του ΚΥΚ του 2004, οι βαθμοί AD 15 και AD 16 προορίζονταν μόνο για τους διευθυντές και γενικούς διευθυντές, δεν ασκεί καμία επιρροή. Επιπλέον, επισημαίνεται ότι στο πλαίσιο της μεταρρυθμίσεως που τέθηκε σε εφαρμογή το 2014, ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε η πρόσβαση στους πιο υψηλούς βαθμούς να μην γίνεται μέσω του αποκλειστικού μηχανισμού προαγωγής του άρθρου 45 του ΚΥΚ τόσο για τους διοικητικούς υπαλλήλους, οι οποίοι δεν μπορούν πλέον να προαχθούν στους βαθμούς AD 13 και AD 14 μέσω αυτού του απλού μηχανισμού, όσο και για τους «βοηθούς» ή τους «βοηθούς διοίκησης υπό μεταβατικό καθεστώς», οι οποίοι έχουν πλέον αποκλειστεί από τη δυνατότητα προσβάσεως στους βαθμούς AST 10 και AST 11 μέσω της απλής προαγωγής, η οποία έχει πλέον αντικατασταθεί από τον μηχανισμό του διορισμού-προαγωγής σε θέση που εμπίπτει στον τύπο θέσης «Ανώτερος βοηθός διοίκησης», βάσει της προβλεπόμενης από το άρθρο 4 και το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ διαδικασίας.

78 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

– Επί του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και του καθήκοντος μέριμνας

79 Στο πλαίσιο του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι κατά την έκδοση των προσβαλλόμενων πράξεων η ΑΔΑ δεν έλαβε επαρκώς υπόψη τα συμφέροντά τους, παραβιάζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τόσο την αρχή της χρηστής διοικήσεως όσο και το καθήκον μέριμνας. Επιπλέον, επικρίνουν το γεγονός ότι εφεξής θα πρέπει να υποβάλλονται εκ νέου σε δοκιμασίες που θα ελέγχουν τις ικανότητές τους για άσκηση των καθηκόντων του «προϊστάμενου μονάδας ή ισοδύναμης θέσης» ή του «συμβούλου ή ισοδύναμης θέσης», ενώ δεν έχουν αλλάξει ομάδα καθηκόντων και παρότι η ΑΔΑ τους είχε ήδη υποβάλει σε τέτοιες δοκιμασίες ικανοτήτων κατά την πρόσληψή τους και έχουν αποδείξει τα προσόντα τους καθ' όλη της διάρκεια της σταδιοδρομίας τους.

80 Όσον αφορά την προβαλλόμενη από τους προσφεύγοντες παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και του καθήκοντος μέριμνας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι αρχές αυτές δεν θα μπορούσαν να επιτρέψουν στην ΑΔΑ να παραβιάζει διατάξεις του ΚΥΚ που έχουν θεσπιστεί από τον νομοθέτη της Ένωσης, οι οποίες, ως τέτοιες, δεσμεύουν την εν λόγω ΑΔΑ, όπως και σε όλες τις άλλες αρμόδιες για τους διορισμούς αρχές των άλλων θεσμικών και λοιπών οργάνων και οργανισμών της Ένωσης. Ειδικότερα, το καθήκον μέριμνας δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιτάσσει η ΑΔΑ να έχει την υποχρέωση να αντισταθμίσει την απώλεια της δυνατότητας προαγωγής στους βαθμούς AD 13 ή AD 14, η οποία αποφασίστηκε από τον νομοθέτη της Ένωσης, με εσωτερικά μέτρα

που θα αποσκοπούν στη δημιουργία περισσότερων θέσεων «Προϊσταμένων μονάδας ή ισοδύναμης θέσης» ή «Συμβούλων ή ισοδύναμης θέσης», καθόσον μια τέτοια ενέργεια θα είχε ως συνέπεια την καταστρατήγηση, εκ μέρους της ΑΔΑ, της βουλήσεως του εν λόγω νομοθέτη, μειώνοντας τον επιθυμητό αντίκτυπο των μέτρων που ελήφθησαν από αυτόν στο πλαίσιο της μεταρρυθμίσεως.

81 Πράγματι, από τον κανονισμό 1023/2013 προκύπτει κατά τρόπο μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση ότι ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε να θέσει τέλος στη δυνατότητα που παρασχέθηκε με τον ΚΥΚ του 2004, να είναι αναπόφευκτη η προαγωγή υπαλλήλων στους υψηλούς βαθμούς χωρίς να είναι δυνατός ο καθορισμός ενός συνδέσμου μεταξύ των ευθυνών που αυτοί αναλάμβαναν και του βαθμού που κατείχαν, γεγονός που μπορούσε να έχει ως συνέπεια υπάλληλοι της κατηγορίας της ομάδας καθηκόντων των διοικητικών υπαλλήλων να έχουν αποκτήσει τους βαθμούς AD 13 ή AD 14 χωρίς να ασκούν κατ' ανάγκη αυξημένες ή ανωτάτου επιπέδου αρμοδιότητες.

82 Επιπλέον, η ΑΔΑ δεν ήταν δυνατόν να κατατάξει τους προσφεύγοντες στους τύπους θέσης «Προϊστάμενος μονάδας ή ισοδύναμη θέση» ή «Σύμβουλος ή ισοδύναμη θέση». Πράγματι, στις 31 Δεκεμβρίου 2013, οι προσφεύγοντες δεν ασκούσαν καθήκοντα που να αντιστοιχούν σε αυτούς τους τύπους θέσης και ως εκ τούτου, δεδομένου ότι δεν είχαν υποβάλει αίτηση για κατά παρέκκλιση κατάταξη βάσει του άρθρου 30, παράγραφος 3, του νέου ΚΥΚ, όφειλε να τους κατατάξει στους τύπους θέσης «Διοικητικός υπάλληλος» ή «Διοικητικός υπάλληλος υπό μεταβατικό καθεστώς», αντίστοιχα, βάσει του άρθρου 30, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του νέου ΚΥΚ (πρβλ. διάταξη της 16ης Δεκεμβρίου 2015, Bärwinkel κατά Συμβουλίου, F-118/14, EU:F:2015:154, σκέψη 56).

83 Κατά συνέπεια, παρά τις δυσκολίες που αναφέρουν οι προσφεύγοντες όσον αφορά το ότι πλέον είναι πιο περιορισμένες οι προοπτικές τους να έχουν πρόσβαση σε θέση η οποία επιτρέπει την προαγωγή στους βαθμούς AD 13 ή AD 14, λόγω των πιο αυστηρών και επιλεκτικών κανόνων που ισχύουν για την πρόσβαση σε αυτούς τους τύπους θέσης, δεν απέκειτο στην ΑΔΑ να εμποδίσει την εφαρμογή των νέων διατάξεων του ΚΥΚ στο όνομα της αρχής της χρηστής διοικήσεως ή του καθήκοντος μέριμνας.

84 Ως εκ τούτου, το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

– Επί του τέταρτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με προσβολή κεκτημένων δικαιωμάτων

85 Προς στήριξη του τέταρτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι ο νομοθέτης της Ένωσης, αποκλείοντας τη δυνατότητα προαγωγής τους στους βαθμούς AD 13 ή AD 14 βάσει της προβλεπόμενης στο άρθρο 45 του νέου ΚΥΚ διαδικασίας προαγωγής, προσέβαλε τα κεκτημένα δικαιώματά τους για σύγκριση των προσόντων τους με αυτά του συνόλου των υπαλλήλων των βαθμών AD 12 ή AD 13, αντίστοιχα.

86 Συναφώς, αρκεί η υπόμνηση ότι όταν, όπως εν προκειμένω, μέχρι την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του νέου ΚΥΚ οι υπάλληλοι είχαν απλώς δυνατότητα προαγωγής και η προαγωγή αυτή προϋπέθετε προηγούμενη απόφαση της ΑΔΑ για προαγωγή στον ανώτερο βαθμό, την οποία η εν λόγω αρχή δεν είχε ακόμη εκδώσει, εν προκειμένω την 1η Ιανουαρίου 2014, οι εν λόγω υπάλληλοι δεν μπορούν να επικαλεστούν κεκτημένο δικαίωμα όσον αφορά τη διατήρηση της προσδοκίας της προαγωγής αυτής μετά την ανωτέρω ημερομηνία (πρβλ. αποφάσεις της 22ας Δεκεμβρίου 2008, Centeno Mediavilla κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-443/07 P, EU:C:2008:767, σκέψεις 63 έως 65, και της 16ης Ιουλίου 2015, EJ κ.λπ. κατά Επιτροπής, F-112/14, EU:F:2015:90, σκέψη 59). Η δε νομολογία της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας (ΔΟΕ), η οποία δεν αφορά τον ΚΥΚ, δεν ασκεί καμία επιρροή επί του ζητήματος αυτού (πρβλ. απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2017, Arango Jaramillo κ.λπ. κατά ΕΤΕπ, T-482/16 RENV, EU:T:2017:901, μη δημοσιευθείσα, σκέψη 113).

87 Επιπλέον, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να υποστηρίζουν βασίμως ότι ο περιορισμός της προσβάσεως στους βαθμούς AD 13 ή AD 14 με προαγωγή δυνάμει του άρθρου 45 του νέου ΚΥΚ μόνον για τα άτομα που τοποθετούνται στη θέση «Προϊστάμενος μονάδας ή ισοδύναμη θέση» ή «Σύμβουλος ή ισοδύναμη θέση» μετά από την προβλεπόμενη από το άρθρο 4 και το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ διαδικασία, «προσβάλλει προδήλως τους θεμελιώδεις όρους απασχόλησης οι οποίοι ήταν [γι' αυτούς] καθοριστικής σημασίας σε σχέση με την απόφασή τους να εισέλθουν και να παραμείνουν [στην υπηρεσία] των θεσμικών οργάνων» της Ένωσης.

88 Πράγματι, δυνάμει του νέου ΚΥΚ, οι υπάλληλοι με βαθμό AD 12 ή AD 13, όπως οι προσφεύγοντες, δεν αποκλείονται από την πρόσβαση στους ανώτερους βαθμούς AD 13 και AD 14, απλώς προκειμένου να προαχθούν στους βαθμούς αυτούς πρέπει να αποδείξουν ότι έχουν τις ικανότητες που θεωρούνται αναγκαίες από την ΑΔΑ για το υψηλό επίπεδο αρμοδιοτήτων που αναμένεται από τους κατόχους θέσεων «προϊστάμενος μονάδας ή ισοδύναμη θέση» ή «σύμβουλος ή ισοδύναμη θέση». Συνεπώς, δεν πρόκειται για καθήλωση της σταδιοδρομίας τους, αλλά, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο, για μια αλλαγή στη διαδικασία που επιτρέπει την προαγωγή στους πιο υψηλούς βαθμούς της ομάδας καθηκόντων των διοικητικών υπαλλήλων, αφού καταφέρουν, εν προκειμένω, να επιλεγούν για να τοποθετηθούν σε μια νέα θέση που συνοδεύεται από πραγματικά υψηλού επιπέδου αρμοδιότητες, οι οποίες δικαιολογούν το συνακόλουθο υψηλό επίπεδο αμοιβής. Επομένως, οι προσφεύγοντες εξακολουθούν να έχουν τη δυνατότητα να συμμετάσχουν σε διαδικασία επιλογής δυνάμει του άρθρου 4 και του άρθρου 29 του ΚΥΚ, προκειμένου να καταλάβουν θέσεις που εμπίπτουν σε αυτούς τους τύπους θέσης και που τους επιτρέπουν να ανακτήσουν τη δυνατότητα προαγωγής στον ανώτερο βαθμό (πρβλ. απόφαση της 28ης Απριλίου 2017, HN κατά Επιτροπής, T-588/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:292, σκέψη 86). Τούτο έπραξαν, άλλωστε, οι περισσότεροι από τους προσφεύγοντες, με αποτέλεσμα οι μισοί εξ αυτών να μπορέσουν να διοριστούν σε θέση εμπειρογνώμονα που δίνει τη δυνατότητα προαγωγής στους ανώτερους βαθμούς AD 13 και AD 14.

89 Πρέπει να επισημανθεί επαλλήλως ότι, εν πάση περιπτώσει, ο νομοθέτης της Ένωσης, βάσει του άρθρου 30, παράγραφοι 5 έως 9, του παραρτήματος XIII του νέου ΚΥΚ, προέβλεψε, υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις, αύξηση του μισθού των υπαλλήλων με βαθμό AD 12 ή AD 13, όπως οι προσφεύγοντες, και ότι, επιπλέον, κατ' εφαρμογήν των παραγράφων 10 και 11 του άρθρου 30, εάν αργότερα καταλάβουν θέση προϊσταμένου μονάδας, η εν λόγω αύξηση μπορεί να διατηρηθεί ή να τους επιτρέψει να διοριστούν σε ένα ανώτερο μισθολογικό κλιμάκιο.

90 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

– Επί του πέμπτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με παραβίαση των ποσοστών που προβλέπονται στο άρθρο 9 του παραρτήματος XIII και στο τμήμα Β του παραρτήματος Ι του νέου ΚΥΚ ποσοστών

91 Με το πέμπτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι οι νέες διατάξεις του ΚΥΚ παραβιάζουν τους κανόνες και τις αρχές που διέπουν τα ποσοστά προαγωγών, κατά τα οριζόμενα στο τμήμα Β του παραρτήματος Ι του νέου ΚΥΚ και στο άρθρο 9 του παραρτήματος XIII του εν λόγω ΚΥΚ, επειδή τα εν λόγω ποσοστά δεν εφαρμόζονται πλέον σε αυτούς και, ως εκ τούτου, δεν μπορούν να προσδοκούν προαγωγή στον ανώτερο βαθμό.

92 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, ο νομοθέτης της Ένωσης αποκλείοντας τη δυνατότητα η πρόσβαση στους βαθμούς αυτούς να γίνεται με τον αποκλειστικό μηχανισμό προαγωγής του άρθρου 45 του ΚΥΚ, ο οποίος στο παρελθόν διασφάλιζε, με αυτόματο σχεδόν τρόπο, ότι ορισμένος αριθμός διοικητικών υπαλλήλων των βαθμών AD 12 ή AD 13 θα προαγόταν κατ' έτος στον βαθμό AD 13 ή AD 14, χωρίς οι υπάλληλοι αυτοί να ασκούν κατ' ανάγκη αυξημένες ή ανωτάτου επιπέδου αρμοδιότητες, αποσκοπούσε στη διασφάλιση μεγαλύτερης σύνδεσης μεταξύ των βαθμών AD 13 ή AD 14 και του επιπέδου των αρμοδιοτήτων των υπαλλήλων που κατέχουν τους εν λόγω βαθμούς.

93 Ήταν, συνεπώς, εύλογο ο νομοθέτης της Ένωσης να προβλέψει ότι, για τον λόγο αυτό, ο αριθμός των θέσεων «Προϊστάμενου μονάδας ή ισοδύναμης θέσης» ή «Συμβούλου ή ισοδύναμης θέσης» δεν θα καθορίζεται, υπό το κράτος του νέου ΚΥΚ, βάσει των ποσοστών που εφαρμόζονται στο πλαίσιο της διαδικασίας προαγωγής. Σκοπός του μέτρου που ελήφθη στο πλαίσιο της μεταρρυθμίσεως του ΚΥΚ ήταν, αντιθέτως. να προσδιορίζεται από την ΑΔΑ ο αριθμός αυτός –ο οποίος άλλωστε είναι περιορισμένος– ανάλογα με τις πραγματικές της ανάγκες για προσωπικό ανωτάτου επιπέδου που θα κληθεί να καταλάβει αυτόν τον τύπο θέσης και όχι πλέον μέσω μιας αυτόματης διαδικασίας.

94 Επιπλέον, δεδομένου ότι ο αποκλεισμός της εφαρμογής της διαδικασίας προαγωγής του άρθρου 45 του ΚΥΚ για την πρόσβαση στους βαθμούς AD 13 ή AD 14 δεν αντίκειται στην αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, δεν συντρέχει εν προκειμένω λόγος να εξετασθεί εάν οι μηχανισμοί που εφαρμόζονται κανονικά στη διαδικασία προαγωγής θα έπρεπε να επεκταθούν στην προβλεπόμενη στο άρθρο 4 και στο άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ διαδικασία.

95 Εξάλλου, αφενός, είναι σύμφυτο με τον σκοπό της μεταρρυθμίσεως του ΚΥΚ να περιοριστεί ο αριθμός των θέσεων των βαθμών AD 13 και AD 14 στους υπαλλήλους που ασκούν ανωτάτου επιπέδου αρμοδιότητες, με την αφαίρεση τέτοιων θέσεων από τον αποκλειστικό μηχανισμό προαγωγής.

96 Αφετέρου, απόκειται στις ΑΔΑ να καθορίσουν τον αριθμό των θέσεων «Προϊστάμενου μονάδας ή ισοδύναμης θέσης» ή «Συμβούλου ή ισοδύναμης θέσης» που έχουν ανάγκη, το προφίλ των δεξιοτήτων που πρέπει να αναζητηθούν για την πλήρωση των εν λόγω θέσεων, και, επιπλέον, να λάβουν τη σχετική άδεια της αρμόδιας για τον προϋπολογισμό αρχής για τη σύσταση των εν λόγω θέσεων. Εάν ο νομοθέτης της Ένωσης είχε αποφασίσει ότι οι ΑΔΑ υποχρεούνται να ανοίγουν ετησίως έναν συγκεκριμένο αριθμό θέσεων αυτού του τύπου, ώστε να εξασφαλίζεται προαγωγή των υπαλλήλων με βαθμό AD 12 ή AD 13 όπως οι προσφεύγοντες, τούτο θα είχε εμμέσως ως συνέπεια την επανεισαγωγή του συστήματος προαγωγής το οποίο, κατά την άποψη του εν λόγω νομοθέτη, δεν διασφάλιζε ότι η προαγωγή στους πιο υψηλούς βαθμούς, όπως οι βαθμοί AD 13 και AD 14, θα εξαρτάται από την προσωπική προσήλωση, τη βελτίωση των ικανοτήτων και των δεξιοτήτων καθώς και την άσκηση αυξημένων ή ανωτάτου επιπέδου αρμοδιοτήτων.

97 Το ανωτέρω σκεπτικό ισχύει κατά μείζονα λόγο όσον αφορά τα προβλεπόμενα στο τμήμα Β του παραρτήματος Ι του ΚΥΚ ποσοστά τα οποία, όπως ορθώς υπογραμμίζει η Επιτροπή, θα ίσχυαν, εν πάση περιπτώσει, μόνον έως την 30ή Απριλίου 2011.

98 Κατόπιν των ανωτέρω, το πέμπτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

– Επί του έκτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με παραβίαση του «συμφώνου» που συνήφθη μεταξύ των συνδικαλιστικών και επαγγελματικών οργανώσεων και του Συμβουλίου κατά τη θέσπιση της προηγούμενης μεταρρυθμίσεως του ΚΥΚ

99 Με το έκτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, με την έκδοση του κανονισμού 1023/2013, ο νομοθέτης της Ένωσης και η Επιτροπή παρέβησαν το άρθρο 10 του ΚΥΚ, το οποίο προβλέπει τη διαβούλευση με την επιτροπή κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης για κάθε πρόταση αναθεώρησης του ΚΥΚ. Πράγματι, υπήρξε διαβούλευση με την εν λόγω επιτροπή σχετικά με την αρχική πρόταση της Επιτροπής. Εντούτοις, η εν λόγω πρόταση δεν περιείχε πρόταση για την καθήλωση της σταδιοδρομίας των διοικητικών υπαλλήλων των βαθμών AD 12 και AD 13, καθόσον η πρόταση αυτή προστέθηκε μόνο μετά από πρόταση του Κοινοβουλίου που περιεχόταν σε ψήφισμά του της 2ας Ιουλίου 2013. Ωστόσο, λόγω της ουσιώδους τροποποιήσεως που επήλθε στην αρχική πρόταση της Επιτροπής, η Επιτροπή θα έπρεπε, κατά τους προσφεύγοντες, θα έπρεπε να έχει γίνει νέα διαβούλευση με την επιτροπή του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, κάτι που δεν συνέβη.

100 Εξάλλου, κατά τους προσφεύγοντες, ο νομοθέτης της Ένωσης και η Επιτροπή παραβίασαν τη συμφωνία που είχε συναφθεί μεταξύ του Συμβουλίου και των συνδικαλιστικών και επαγγελματικών οργανώσεων (στο εξής: ΣΕΟ) στο πλαίσιο της προηγούμενης μεταρρυθμίσεως του ΚΥΚ του 2004 και, γενικότερα, παρέβησαν την υποχρέωσή τους περί δέουσας διαβουλεύσεως με τις ΣΕΟ και, ιδίως, περί αποτελεσματικής διαβουλεύσεως, η οποία συνεπάγεται την προσκόμιση των κατάλληλων πληροφοριών. Όσον αφορά ειδικότερα την καθήλωση της σταδιοδρομίας των διοικητικών υπαλλήλων βαθμού AD 12 ή AD 13, δεν έλαβε χώρα κανένας διάλογος και, εν τέλει, οι ΣΕΟ είχαν ελλιπή και κακή ενημέρωση για τις αλλαγές που προβλέπονταν στο πλαίσιο της μεταρρυθμίσεως του ΚΥΚ. Από τα ανωτέρω οι προσφεύγοντες συνάγουν ότι υπήρξε παράβαση των άρθρων 27 και 28 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

101 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, καίτοι η Επιτροπή έκανε αναμφισβήτητα χρήση της εξουσίας της περί νομοθετικής πρωτοβουλίας υποβάλλοντας την πρόταση για τροποποίηση του ΚΥΚ στο Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο στις 13 Δεκεμβρίου 2011, εντούτοις δεν έκανε χρήση της εξουσίας αυτής για να τροποποιήσει την εν λόγω πρόταση. Ακόμη και αν η Επιτροπή είχε συμμετάσχει στις τριμερείς διαπραγματεύσεις που διεξήχθησαν κατά την επίμαχη συνήθη νομοθετική διαδικασία, το γεγονός ότι οι τριμερείς διαπραγματεύσεις που διεξήχθησαν στο στάδιο της πρώτης αναγνώσεως του Κοινοβουλίου κατέληξαν, με τη συμμετοχή της Επιτροπής, σε έναν συμβιβασμό μεταξύ του Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου με σκοπό την τροποποίηση της πρότασης τροποποιήσεως του ΚΥΚ δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι αποτελεί τροποποίηση της εν λόγω προτάσεως από την ίδια την Επιτροπή, κατά την έννοια της νομολογίας που απορρέει από την απόφαση της 11ης Ιουλίου 2007, Centeno Mediavilla κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-58/05, EU:T:2007:218). Εξάλλου, ούτε η υιοθέτηση κατά την πρώτη ανάγνωση, από το Κοινοβούλιο, κειμένου με το οποίο τροποποιείται η πρόταση τροποποιήσεως του ΚΥΚ μπορεί να εξομοιωθεί με τροποποίηση από την ίδια την Επιτροπή της αρχικής της προτάσεως (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψεις 136 έως 139).

102 Επομένως, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να διαβουλευτεί εκ νέου με την επιτροπή του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης σύμφωνα με το άρθρο 10 του ΚΥΚ ούτε μετά την ολοκλήρωση της τριμερούς διαπραγματεύσεως που έλαβε χώρα κατά το στάδιο της πρώτης αναγνώσεως του Κοινοβουλίου ούτε μετά την υιοθέτηση, από το Κοινοβούλιο, της προτάσεώς της σε πρώτη ανάγνωση (βλ., συναφώς, απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψη 140).

103 Εξάλλου, η συμφωνία που συνήφθη μεταξύ του Συμβουλίου και των ΣΕΟ στο πλαίσιο της μεταρρυθμίσεως που οδήγησε στη θέσπιση του ΚΥΚ του 2004 και την οποία επικαλούνται οι προσφεύγοντες, αφορούσε μόνον τη συγκεκριμένη μεταρρύθμιση και, κατά συνέπεια, η μεταγενέστερη έκδοση του κανονισμού 1023/2013 δεν ήταν δυνατόν να παραβιάζει την εν λόγω συμφωνία, καθόσον η παραδοχή ενός τέτοιου συλλογισμού θα είχε ως συνέπεια την παραβίαση της προβλεπόμενης από το άρθρο 366 ΣΛΕΕ αρμοδιότητας του νομοθέτη της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2017, USFSPEI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-75/14, EU:T:2017:813, σκέψεις 86 έως 89).

104 Όσον αφορά το ζήτημα αν υπήρξε επαρκής ενημέρωση και διαβούλευση με τις ΣΕΟ στο πλαίσιο της διαδικασίας εκδόσεως του νέου ΚΥΚ, υπό το πρίσμα και των άρθρων 27 και 28 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, το Γενικό Δικαστήριο έχει αποφανθεί εμπεριστατωμένα επί του ζητήματος αυτού, απαντώντας κατά τρόπο εξαντλητικό στις σχετικές αιτιάσεις που διατύπωσαν διάφορες ΣΕΟ στις αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψεις 120 έως 174), και της 16ης Νοεμβρίου 2017, USFSPEI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (T-75/14, EU:T:2017:813, σκέψεις 96 έως 124).

105 Ελλείψει προβολής κάποιου ισχυρισμού πραγματικά νέου σε σχέση με αυτούς που προέβαλαν κατά τρόπο εμπεριστατωμένο και τεκμηριωμένο οι ίδιες οι ΣΕΟ στις υποθέσεις οι οποίες οδήγησαν στην έκδοση των δύο αποφάσεων που αναφέρονται στη σκέψη 104 ανωτέρω, το έκτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί για τους ίδιους λόγους που έγιναν δεκτοί στις δύο αυτές αποφάσεις, εν αναμονή της εκδόσεως των οποίων είχε ανασταλεί η παρούσα διαδικασία.

106 Λόγω της απορρίψεως των επιμέρους σκελών του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 45 του νέου ΚΥΚ και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως

107 Προς στήριξη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος προβάλλεται επικουρικώς, οι προσφεύγοντες επικαλούνται «παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως», αιτίαση η οποία βάλλει κατ' ουσίαν κατά της αιτιολογικής σκέψεως 19 του κανονισμού 1023/2013 που εκδόθηκε από τον νομοθέτη της Ένωσης. Υποστηρίζουν κατ' ουσίαν ότι, εφόσον με τον εν λόγω κανονισμό δεν τροποποιήθηκε ο «σκληρός πυρήνας» του συστήματος προαγωγών που προβλέπεται στο άρθρο 45, ο νομοθέτης της Ένωσης ήταν υποχρεωμένος να τηρήσει τις αρχές στις οποίες βασίζεται το σύστημα αυτό και επομένως δεν μπορούσε να αποκλείσει τους προσφεύγοντες από κάθε συγκριτική εξέταση των προσόντων τους ενόψει προαγωγής στον ανώτερο βαθμό. Κατά συνέπεια, η εν λόγω αιτιολογική σκέψη 19 αντίκειται στο άρθρο 45 του ΚΥΚ.

108 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, ζητεί την απόρριψη του λόγου αυτού ως αβάσιμου.

109 Υπενθυμίζεται ως προς το ζήτημα αυτό ότι ο νομοθέτης της Ένωσης μπορεί να τροποποιήσει ανά πάσα στιγμή τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων μέσω κανονισμών εκδιδομένων δυνάμει του άρθρου 336 ΣΛΕΕ (βλ. διάταξη της 23ης Απριλίου 2015, Bensai κατά Επιτροπής, F-131/14, EU:F:2015:34, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Όταν, όμως, αποφασίζει να πράξει κάτι τέτοιο, δεν είναι δυνατόν να του προσαφθεί ότι παραβιάζει τον ίδιο τον ΚΥΚ, δεδομένου ότι αυτός είναι ο εκδότης του ΚΥΚ, συμπεριλαμβανομένων και των τροποποιήσεων αυτού, και ότι, συνεπώς, δεν δεσμεύεται από τον εν λόγω ΚΥΚ όπως θα δεσμευόταν από κείμενα υπέρτερης τυπικής ισχύος όπως η Συνθήκη.

110 Εξάλλου και εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως μπορεί να θεωρηθεί ως ένσταση ελλείψεως νομιμότητας κατά της αιτιολογικής σκέψεως 19 του κανονισμού 1023/2013 και ότι η ένσταση αυτή είναι παραδεκτή μολονότι κατά τη νομολογία οι αιτιολογικές σκέψεις δεν μπορούν να αποτελέσουν, αυτές καθεαυτές, αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως (διάταξη της 17ης Σεπτεμβρίου 2014, Afepadi κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-354/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:798, σκέψη 32), επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με την εισαγωγή της εν λόγω αιτιολογικής σκέψεως καθώς και με την τροποποίηση του άρθρου 45 του ΚΥΚ, σαφής βούληση του νομοθέτη της Ένωσης ήταν να τροποποιήσει τη διαδικασία προαγωγής του άρθρου 45 του ΚΥΚ του 2004, καθιστώντας τη μη εφαρμοστέα για τους διοικητικούς υπαλλήλους των βαθμών AD 12 και AD 13 που δεν ασκούν καθήκοντα «προϊσταμένου μονάδας ή ισοδύναμης θέσης» ή «συμβούλου ή ισοδύναμης θέσης», θέσεων η πλήρωση των οποίων πρέπει πλέον να γίνεται κατόπιν διαδικασίας διορισμού βάσει του άρθρου 4 και του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ. Συναφώς, αντίθετα από ό,τι υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, ο εν λόγω νομοθέτης προσέθεσε ρητώς μια περίοδο στο γράμμα του άρθρου 45 του νέου ΚΥΚ, προκειμένου να αποκλειστεί η εφαρμογή της εν λόγω διαδικασίας σε καταστάσεις, όπως αυτές των προσφευγόντων, στις οποίες οι υπάλληλοι έχουν ανέλθει στον ανώτερο βαθμό που προβλέπεται για τον τύπο θέσης που κατέχουν.

111 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

112 Στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως, τον οποίο προβάλλουν επικουρικώς, οι προσφεύγοντες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως, παραλείποντας να μην εξηγήσει περαιτέρω, πέραν των εξηγήσεων που παρέθεσε ο νομοθέτης της Ένωσης στις αιτιολογικές σκέψεις 17 έως 19 του κανονισμού 1023/2013, τους λόγους για τους οποίους θεωρήθηκε ότι δεν ασκούν ανωτάτου επιπέδου αρμοδιότητες και ότι μπορούν πλέον να προαχθούν στους βαθμούς AD 13 ή AD 14 μόνον εάν καταλάβουν, βάσει της προβλεπόμενης στο άρθρο 4 και στο άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ διαδικασίας διορισμού, θέση «προϊστάμενου μονάδας ή ισοδύναμης θέσης» ή «συμβούλου ή ισοδύναμης θέσης».

113 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, ζητεί την απόρριψη του λόγου αυτού ως αβάσιμου.

114 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, η οποία δεν αποτελεί παρά επανάληψη της γενικής υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 296 ΣΛΕΕ, έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον ενδιαφερόμενο επαρκείς ενδείξεις ως προς το αν η πράξη είναι βάσιμη ή αν είναι ενδεχομένως πλημμελής, οπότε μπορεί να αμφισβητηθεί το κύρος της ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, και, αφετέρου, να παράσχει τη δυνατότητα στον εν λόγω δικαστή να ελέγξει τη νομιμότητα της πράξεως αυτής. Συνεπώς, η αιτιολογία πρέπει, καταρχήν, να ανακοινώνεται στον ενδιαφερόμενο ταυτοχρόνως με την απόφαση που τον βλάπτει και η έλλειψη αιτιολογίας δεν δύναται να καλυφθεί εκ του ότι ο ενδιαφερόμενος πληροφορείται την αιτιολογία της αποφάσεως κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του δικαστή της Ένωσης (αποφάσεις της 26ης Νοεμβρίου 1981, Michel κατά Κοινοβουλίου, 195/80, EU:C:1981:284, σκέψη 22, και της 28ης Φεβρουαρίου 2008, Neirinck κατά Επιτροπής, C-17/07 P, EU:C:2008:134, σκέψη 50).

115 Εντούτοις, οι εν λόγω αρχές πρέπει να εφαρμόζονται υπό το πρίσμα του εξελικτικού χαρακτήρα του προ της ασκήσεως της προσφυγής σταδίου, κατά τον οποίο η διοικητική ένσταση και η απόρριψή της, ρητή ή σιωπηρή, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος μιας περίπλοκης διαδικασίας, ενώ η έκδοση της πράξεως με την οποία καθορίζεται η οριστική θέση του θεσμικού οργάνου δεν ολοκληρώνεται παρά με την έκδοση της αποφάσεως της ΑΔΑ επί της διοικητικής ενστάσεως (πρβλ. απόφαση της 21ης Μαΐου 2014, Mocová κατά Επιτροπής, T-347/12 P, EU:T:2014:268, σκέψεις 33, 34 και 45).

116 Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε ότι η συμπλήρωση της αιτιολογίας στο στάδιο της αποφάσεως απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως ήταν σύμφωνη προς τον σκοπό του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατά το οποίο η ίδια η απόφαση επί της ενστάσεως είναι αιτιολογημένη. Η διάταξη αυτή προϋποθέτει κατ' ανάγκη, πράγματι, ότι η αρχή που καλείται να αποφανθεί επί της ενστάσεως δεν περιορίζεται από την αιτιολογία, ενδεχομένως ανεπαρκή ή ακόμη και ανύπαρκτη, της αποφάσεως που αποτελεί αντικείμενο της ενστάσεως (αποφάσεις της 7ης Ιουλίου 2011, Λογγινίδης κατά Cedefop, T-283/08 P, EU:T:2011:338, σκέψη 72, και της 21ης Μαΐου 2014, Mocová κατά Επιτροπής, T-347/12 P, EU:T:2014:268, σκέψη 35).

117 Εν προκειμένω, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν συνοδεύονταν από ειδική αιτιολογία της ΑΔΑ. Πράγματι, η τελευταία περιορίστηκε ως επί το πλείστον να θέσει σε εφαρμογή τις διατάξεις του ΚΥΚ οι οποίες άρχισαν να ισχύουν από 1ης Ιανουαρίου 2014 και οι οποίες συνεπάγονταν, στην περίπτωση των προσφευγόντων, την κατάταξή τους στους τύπους θέσης «Διοικητικός υπάλληλος» ή «Διοικητικός υπάλληλος υπό μεταβατικό καθεστώς», η οποία υλοποιήθηκε με την τροποποίηση του ατομικού τους φακέλου που τηρείται στο SysPer 2 με ισχύ από την ημερομηνία αυτή.

118 Ωστόσο, στην απόφασή της επί των διοικητικών ενστάσεων των προσφευγόντων, η ΑΔΑ εξήγησε ότι ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο απλώς έθεσε σε εφαρμογή τις εν λόγω διατάξεις του ΚΥΚ που είχαν αποφασιστεί από τον νομοθέτη της Ένωσης, χωρίς να διαθέτει συναφώς εξουσία εκτιμήσεως, και τους παρέθεσε αναλυτική εξήγηση των διακυβευμάτων και του τρόπου εφαρμογής της

μεταρρυθμίσεως του ΚΥΚ που τέθηκε σε εφαρμογή το 2014. Τέτοιες εξηγήσεις επαρκούν εκ μέρους της ΑΔΑ, ως εκδούσας αρχής των προσβαλλόμενων αποφάσεων οι οποίες εκδόθηκαν κατά δέσμια αρμοδιότητα, υπό το πρίσμα της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που υπέχει από το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ.

119 Στο μέτρο που με τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως οι προσφεύγοντες προσάπτουν στον νομοθέτη της Ένωσης ότι παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει δυνάμει του άρθρου 296 ΣΛΕΕ, έχει κριθεί, ειδικά σε σχέση με τις αιτιολογικές σκέψεις 17 έως 19 του κανονισμού 1023/2013, ότι από την αιτιολογία των τροποποιήσεων του άρθρου 45 καθώς και των παραρτημάτων I και XIII του νέου ΚΥΚ, σχετικά με τη διάρθρωση της σταδιοδρομίας του προσωπικού, προκύπτει, κατά τρόπο σαφή και μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση, το σκεπτικό του Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, και ότι επομένως παρείχε τη δυνατότητα στους προσφεύγοντες να γνωρίζουν την αιτιολογία του ληφθέντος μέτρου και στο Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του (πρβλ. απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψεις 182 και 183).

120 Επιπλέον, από το νέο πλαίσιο του ΚΥΚ προκύπτει σαφώς ότι οι «διοικητικοί υπάλληλοι» ή «διοικητικοί υπάλληλοι υπό μεταβατικό καθεστώς» των βαθμών AD 12 ή AD 13, όπως οι προσφεύγοντες, θα έχουν τη δυνατότητα να ανακτήσουν τη δυνατότητα προαγωγής στο πλαίσιο της προβλεπόμενης στο άρθρο 45 του νέου ΚΥΚ μόνον εφόσον η ΑΔΑ αποφασίσει, ανάλογα με τις ανάγκες της, την πλήρωση θέσεων «Προϊσταμένου μονάδας ή ισοδύναμης θέσης» ή «Συμβούλου ή ισοδύναμης θέσης», και αυτοί διοριστούν βάσει του άρθρου 4 και του άρθρου 29 του ΚΥΚ. Εξάλλου, από τις αποφάσεις απορρίψεως των διοικητικών ενστάσεων προκύπτει επίσης με σαφήνεια ότι η ΑΔΑ δεν αναγνώρισε ότι οι προσφεύγοντες ασκούσαν αρμοδιότητες τόσο σημαντικές όσο αυτές με τις οποίες είναι επιφορτισμένοι συνήθως όσοι κατέχουν τη θέση «Προϊστάμενου μονάδας ή ισοδύναμης θέσης» ή «Συμβούλου ή ισοδύναμης θέσης».

121 Κατόπιν των ανωτέρω, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί. Συνεπώς, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

122 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

123 Δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

124 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

125 Το Κοινοβούλιο και η Επιτροπή φέρουν επομένως τα δικαστικά έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει στα δικαστικά έξοδα τον FZ και τους λοιπούς υπαλλήλους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής των οποίων τα ονόματα περιλαμβάνονται σε παράρτημα.

3) Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Δεκεμβρίου 2018.

(υπογραφές)